Περιοδος 2η,
Νο 126
Μάρτης 2004
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Διεθνιστικό όχι στο σχέδιο Ανάν Καλύτερη "λύση" το κίνημα επαναπροσέγγισης σελ. 6-7

Η ήττα του Πασόκ δεν σημαίνει και δεξιά στροφή του κόσμου σελ. 5

Η μεγάλη ανατροπή στην Ισπανία σελ 12

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Ενάντια στα σχέδια των ιμπεριαλιστών

Αυτοί που ματοκύλησαν το Ιράκ, δεν μπορούν να φέρουν την ειρήνη στη Κύπρο

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

σελ. 2

Σαββατο 20 Μάρτη Παγκόσμια διαδήλωση

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Στις 20 Μάρτη αντιπολεμικά κινήματα σε κάθε γωνιά της Γης θα βγουν στο δρόμο για να διαδηλώσουν κατά της κατοχής στο Ιράκ. Η πρωτοβουλία για μια παγκόσμια μέρα δράσης έχει βρει ανταπόκριση σε πολλές χώρες σε κάθε ήπειρο. Το πρώτο βήμα είχαν κάνει τα αντιπολεμικά κινήματα μέσα στις ΗΠΑ. Είχαν προτείνει την 20 Μάρτη σα μια μέρα σύμβολο καθώς, στις 20 Μάρτη 2003, πριν από έναν ακριβώς χρόνο ξεκίνησαν οι βομβαρδισμοί του Μπους κατά του Ιράκ. Ηταν τότε που όλοι μιλούσαν για την παντοδυναμία της πολεμικής μηχανής, τα έξυπνα όπλα, τους έξυπνους πυραύλους που στόχευαν κατά συγκεκριμένων κτηρίων στη Βαγδάτη και δημιουργούσαν εκείνη την φρικιαστική εικόνα που δεν μπορεί να ξεχάσει κανείς. Τις πύρινες σφαίρες μέσα στις γειτονιές της Βαγδάτης που άφηναν πίσω τους εκατοντάδες νεκρούς, αυτό που τα γεράκια του Μπους ονόμασαν “σοκ και δέος”.

Εναν χρόνο μετά η εικόνα της παντοδυναμίας έχει στραπατσαριστεί πάνω στην ιρακινή αντίσταση. Το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ είχε τονίσει ότι είναι ευκαιρία να θυμίσουμε ποιος βγήκε δικαιωμένος από τις εξελίξεις και ότι “Ο πλανήτης λέει ακόμη Οχι στον πόλεμο”. Η πρόταση συζητήθηκε στο 2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που έγινε στο Παρίσι το Νοέμβρη και έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από τη συνέλευση των κινημάτων. Η εμπειρία της 15 Φλεβάρη, της πρώτης παγκόσμιας μέρας δράσης κατά του πολέμου έδωσε αυτοπεποίθηση σε αντιπροσώπους κινημάτων από όλη την Ευρώπη να δεσμευτούν ότι θα οργανώσουν ξανά μια νέα ανάλογη παγκόσμια μέρα.

Ο συντονισμός των κινημάτων σε Ευρώπη και ΗΠΑ έδωσε έμπνευση και σε άλλες περιοχές του κόσμου. Στο Κάιρο, τον περασμένο Δεκέμβρη έγινε το 2ο Συνέδριο κατά της αμερικανικής επιθετικότητας και της κατοχής σε Ιράκ και Παλαιστίνη. Μετά από πρόταση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο από την Ελλάδα και του κινήματος ANSWER από τις ΗΠΑ, αντιπρόσωποι αντιπολεμικών και αντιμπεριαλιστικών οργανώσεων από τις χώρες της Μέσης Ανατολής, όπως η Αίγυπτος, ο Λίβανος, η Ιορδανία ένωσαν τη φωνή τους με την προοπτική της “20 Μάρτη”.

Απο την πορεία στις 29 Σεπτέμβρη στην Αμερικάνικη πρεσβεία

Στη Βομβάη της Ινδίας όπου έγινε το 4ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, η “20 Μάρτη” πήρε πραγματικά παγκόσμια χαρακτηριστικά. Μέσα σε ένα πανηγύρι κινημάτων από φτωχούς και καταπιεσμένους όλου του κόσμου -από τους παρίες της Ινδίας μέχρι τους εργάτες του Μπαγκλαντές και από τους άκληρους αγρότες της Βραζιλίας μέχρι τα συνδικάτα των χωρών της Δύσης, η πρόταση του “Αντιπολεμικού Συντονισμού” έγινε απόφαση της Παγκόσμιας Συνέλευσης των Κινημάτων.

Ετσι στις 20 Μάρτη, θα βρεθούμε ξανά έξω από την Αμερικάνικη πρεσβεία στη Λευκωσία για να φωνάξουμε σταματήστε τη κατοχή του Ιράκ, λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Μια δυνατή φωνή απο τις ΗΠΑ

Ο Μουμία Αμπού-Τζαμάλ, στέλεχος των Μαύρων Πανθήρων κάνει έκκληση από τις αμερικανικές φυλακές για συμμετοχή στην παγκόσμια μέρα δράσης στις 20 Μάρτη

Οι ΗΠΑ και το κράτος-μαριονέτα τους, το Ισραήλ χρησιμοποιούν τη στρατιωτική ισχύ και την επιθετικότητά τους για να επιβάλουν την κυριαρχία τους, την κατοχή και τον έλεγχο πάνω σε άλλους λαούς, χρησιμοποιώντας το πρόσχημα της “μάχης ενάντια στην τρομοκρατία” ενώ επιβάλουν ένα καθεστώς κρατικής τρομοκρατίας. Οι ΗΠΑ χρησιμοποίησαν το ψέμα των όπλων μαζικής καταστροφής για να εξαπολύσουν έναν πόλεμο ενάντια σε ένα ανεξάρτητο έθνος και τώρα είναι δύναμη κατοχής σε μία χώρα που έχει διαλυθεί από τον πόλεμο και βρίσκεται κάτω από την πραγματική απειλή εμφύλιου πολέμου. Οι Αμερικανοί πρέπει να αρνηθούν την πολιτική του “προληπτικού πολέμου” που σημαίνει “Η ισχύς δημιουργεί το δίκιο”. Αν είναι κάτι που μαθαίνουμε από την ιστορία είναι πως οι ισχυροί δεν είναι ισχυροί για πολύ, ότι αυτοκρατορίες γεννιούνται και αυτοκρατορίες καταρρέουν, ότι η μοίρα κάθε λαού καθορίζεται από το πώς θα χρησιμοποιήσει τη δύναμή του.

Η ίδια κοινωνική τάξη και σε κάποιες περιπτώσεις τα ίδια πρόσωπα που στήριξαν το ιρακινό καθεστώς στρατιωτικά είναι αυτοί που μια δεκαετία μετά το καταδίκασαν επειδή χρησιμοποίησε τα όπλα που του είχαν δώσει. Χρησιμοποίησαν τις αποφάσεις του ΟΗΕ για να δικαιολογήσουν έναν απερίσκεπτο βάρβαρο κατακτητικό πόλεμο.

Ο κόσμος είχε δίκιο πέρισυ την Ανοιξη όταν έλεγε “Οχι πόλεμο για το πετρέλαιο”. Και έχει ακόμα δίκιο. Κάντε τους να σας ακούσουν “Σταματήστε την κατοχή. Σταματήστε την κατοχή”. Τα δισεκατομμύρια που παίρνει η Χαλιμπάρτον και η Μπεχτέλ για τη δήθεν άμυνα της χώρας θα έπρεπε να πάνε για να ξαναχτιστούν σχολεία, να δοθεί φτηνή στέγη στους φτωχούς, δουλειά στους άνεργους. Για να χρησιμοποιήσω μια φράση της οργάνωσης Παγκόσμια Απεργία των Γυναικών: “Επενδύστε στην πρόνοια, όχι στο θάνατο”. Σας ευχαριστώ όλους και την οργάνωση ANSWER. Σταματήστε την κατοχή”.

Αντίσταση στη Μέση Ανατολή

Εκδήλωση με τίτλο "Αντίσταση στη Μέση Ανατολή" οργάνωσε η Εργατική Δημοκρατία στις 14 Φλεβάρη στο Πανεπιστήμιο με ομιλητές αντικαθεστωτικούς απο το Ιράν (INF) τουρκοκύριο εκπροσωπο του KSP και Σύριο ακτιβιστή

Διακήρυξη ε/κ και τ/κ οργανώσεων και ακτιβιστών

Αυτοί που αιματοκύλησαν το Ιράκ δεν μπορούν να φέρουν την ειρήνη

Στις 20 Μάρτη κλείνει ένας χρόνος από την ημέρα που ξεκίνησε η αμερικάνικη επίθεση στη Βαγδάτη. Γειτονιές, λαϊκές αγορές, σχολεία και νοσοκομεία χτυπήθηκαν χωρίς έλεος δίνοντας το στίγμα της αγριότητας που θα έδειχναν οι εισβολείς στην εκστρατεία που ξεκινούσαν. Ηταν εκείνες οι εφιαλτικές σκηνές που ο Μπους ονόμαζε «Σοκ και δέος».

Τα Όπλα Μαζικής Καταστροφής δεν βρέθηκαν -ο «τελευταίος επιθεωρητής» Ντέιβιντ Κέι παραιτήθηκε στα τέλη Γενάρη - δικαιώνοντας όλους εμάς, το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα, που λέγαμε από τότε ότι “Αυτός ο πόλεμος γίνεται για το πετρέλαιο”.

Ένα χρόνο μετά οι «νικητές» αυτού του πολέμου, ο Μπους, ο Μπλερ και όλες οι κυβερνήσεις που τους στήριξαν δεν μπορούν να πανηγυρίζουν. Το Ιράκ έχει μετατραπεί σε ένα νέο Βιετνάμ, με τον αριθμό των νεκρών αμερικανών στρατιωτών να έχει ξεπεράσει πλέον τους 500 και την κατοχική αρχή να βυθίζεται στην κρίση.

Τα αντιπολεμικά κινήματα που συναντήθηκαν στο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στην Ινδία τον περασμένο Γενάρη έχουν καλέσει για “παγκόσμια συμμαχία ενάντια στον Μπους”. Όρισαν τις 20 Μάρτη ως νέα μέρα παγκόσμιας δράσης κατά της κατοχής του Ιράκ και της Παλαιστίνης.

Στις ΗΠΑ ξεκίνησαν ήδη οι προετοιμασίες για τις 20 Μάρτη, με δύο μαζικά συλλαλητήρια στις δύο ακτές των Ηνωμένων Πολιτειών. Κινητοποιήσεις οργανώνονται σε όλες τις χώρες του κόσμου. Στην Ευρώπη και ιδιαίτερα, στη Βρετανία, Γερμανία, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία, Ελλάδα και Τουρκία. Στο Ιράκ και την Παλαιστίνη και σε όλες τις αραβικές χώρες. Στο Πακιστάν, στην Ινδία, στη Νότια Κορέα, στην Ιαπωνία, στη Νότια Αφρική, στη Λατινική Αμερική, την Αυστραλία.

Πέρυσι στις 15 Φλεβάρη στη πρώτη παγκόσμια διαδήλωση, 30 εκατομμύρια σε όλο τον πλανήτη βγήκαν στους δρόμους για να διαδηλώσουν κατά του επερχόμενου πολέμου. Το αντιπολεμικό κίνημα στην Κύπρο, τότε δήλωσε παρόν με τη μεγάλη διαδήλωση στη Δεκέλεια που κάλεσε η *Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο.*

Ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος απευθύνουμε έκκληση για μαζική κινητοποίηση στις 20 Μάρτη και στην Κύπρο με τη συμμετοχή ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών οργανώσεων και ακτιβιστών. Για μας εδώ υπάρχει ένας ακόμη λόγος παραπάνω να διαδηλώσουμε. Αυτοί που τώρα μας παριστάνουν τους μεγάλους ειρηνοποιούς, που νοιάζονται να γκρεμίσουν το τείχος του διαχωρισμού στην Κύπρο είναι οι ίδιοι που αιματοκύλησαν το Ιράκ, που στηρίζουν και ενισχύουν τον Σαρόν που κτίζει το τείχος της ντροπής στη Παλαιστίνη. Είναι αυτοί που χρησιμοποιούν το νησί σαν ορμητήριο για να δολοφονούν αθώα παιδιά στο Ιράκ.

Καλούμε τις συντεχνίες, τις αντιπολεμικές κινήσεις, τις κινήσεις κατά της παγκοσμιοποίησης, τους φοιτητές και τους μαθητές, τους Ιρανούς, Άραβες, Παλαιστίνιους μετανάστες να ενώσουν τη φωνή τους μαζί με την υπόλοιπη υφήλιο απαιτώντας

«ΕΞΩ ΤΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΚΑΤΟΧΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ»
«ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
«ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ»
«ΚΑΜΙΑ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΗ ΣΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ»

Τη διακήρυξη συνυπογράφουν: BARAKA Πολιτιστικό Κέντρο, Εργατική Δημοκρατία, Νεολαία Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας (YBH Youth), Εθνικό Μέτωπο Ιράν (INF-Cyprus), Ομάδα Ταχτ ελ Καλέ και Ελληνοκύπριοι, Τουρκοκύπριοι και Άραβες ακτιβιστές.

Συγκέντρωση 11:00 π.μ στο άγαλμα του Μάρκου Δράκου και πορεία στην πρεσβεία των ΗΠΑ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Ωρα για μια αντικαπιταλιστική Αριστερά

Ένα χρόνο μετά την εκλογή της κυβέρνησης της αλλαγής, η μόνη αλλαγή που είδαμε είναι νέοι φόροι, ακρίβεια και τους υπουργούς να «υπόσχονται» συνέχιση των περικοπών και της λιτότητας για να καλυφτούν τα ελλείμματα. Αρκετοί εργαζόμενοι που στήριξαν τις ελπίδες τους στην νέα κυβέρνηση, πιστεύοντας ότι η συμμετοχή της Αριστεράς σε αυτή θα έκανε την διαφορά, νιώθουν σήμερα απογοητευμένοι.

Μέχρι σήμερα η κύρια δικαιολογία είναι ότι φταίει η προηγούμενη κυβέρνηση που άφησε πίσω της τεράστια ελλείμματα κάτι που αναγκάζει την νέα κυβέρνηση να ακολουθήσει σφικτή οικονομική πολιτική αναστέλλοντας για αργότερα το κοινωνικό της πρόγραμμα. Χαρακτηριστική ήταν η απάντηση του Λιλλήκα στις αντιδράσεις για τις αυξήσεις στην τιμή του πετρελαίου θέρμανσης. Αντέξετε μέχρι το Μάη και από του χρόνου θα έχουμε χαμηλότερες τιμές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η προηγούμενη κυβέρνηση ρήμαζε τα πάντα. Αυτό όμως δεν μπορεί να είναι άλλοθι για την σημερινή κυβέρνηση. Το πρόβλημα δεν είναι οι μαύρες τρύπες στην οικονομία που πρέπει να κλείσουν αλλά η απόσταση από τις προσδοκίες αυτών που ψήφισαν την κυβέρνηση και την πολιτική που εφαρμόζει.

Διαχειριστές του καπιταλισμού

Πέραν από τις διακηρύξεις στην πραγματικότητα η κυβέρνηση συνεχίζει από εκεί που έμεινε η προηγούμενη.

Η Υπουργός Υγείας έκλεισε το Ογκολογικό στο Γενικό Νοσοκομείο γιατί δεν ήταν «οικονομικά βιώσιμο» και είπε κυνικά στους αρρώστους να πάνε στο Ογκολογικό της Τράπεζας Κύπρου ή αν δεν θέλουν να πηγαίνουν Λεμεσό. Η συντεχνία των γιατρών για χρόνια κατάγγελλε την προηγούμενη κυβέρνηση για σχέδιο ιδιωτικοποίησης του Ογκολογικού για χάρη αυτού της τράπεζας.

Παρά τις αντιδράσεις και τις διαμαρτυρίες των εργαζομένων αποφάσισε να κλείσει το πλυντήριο στο γενικό νοσοκομείο και να αναθέσει σε ιδιώτες το πλύσιμο. Το επιχείρημα ήταν το ίδιο, δεν ήταν «οικονομικά βιώσιμο».

Ο Υπουργός Συγκοινωνιών, παρά το ότι σαν αντιπολίτευση ήταν αντίθετος, ολοκλήρωσε την διαδικασία προσφορών για την κατασκευή των νέων αεροδρομίων με την μέθοδο του BOT. Υπόσχεται μάλιστα με την βοήθεια και την συνεργασία του ιδιωτικού τομέα να εφαρμόσει και αλλού αυτή την μέθοδο.

Χρησιμοποιώντας σαν πρόφαση την κακή διαχείριση και τις λανθασμένες επιλογές του προηγούμενου συμβουλίου των Κυπριακών Αερογραμμών που είχαν σαν αποτέλεσμα η εταιρία να βρεθεί με ζημίες εκατομμυρίων, απειλεί τους εργαζόμενους με απολύσεις αν δεν δεχτούν να πληρώσουν τα σπασμένα.

Ο Υπουργός Γεωργίας ενώ πανηγυρίζει ότι η πληρότητα στα φράγματα έφτασε σχεδόν το 100%, καλύπτοντας τις ανάγκες για τα επόμενα τρία χρόνια, τι ίδια στιγμή μας πληροφορεί ότι παρόλα αυτά η τιμή του νερού θα αυξηθεί γιατί η προηγούμενη κυβέρνηση δεσμεύτηκε να παραλαμβάνει σταθερές ποσότητες νερού από τις ιδιωτικές εταιρίες αφαλάτωσης. Ενώ το κόστος τιμής του νερού από την Υδατοπρομήθεια είναι γύρο στα 30σεντ θα το πληρώνουμε 60 με 70 που χρεώνουν οι εταιρίες αφαλάτωσης.

Ο Υπουργός Εσωτερικών αρνήθηκε να καλύψει το κόστος για την αναβάθμιση του σφαγείου στην Πάφο γιατί «οικονομικά δεν ήταν βιώσιμο». Με αποτέλεσμα ο Δήμος να το κλείσει και οι εργαζόμενοι να απολυθούν. Οι εργαζόμενοι στα σφαγεία έδωσαν μάχες ενάντια στην πολιτική της προηγούμενης κυβέρνησης για ιδιωτικοποίηση των σφαγείων.

Ενώ ο Υπουργός Παιδείας ανακοινώνει ότι ο σίγουρος διορισμός για τους δασκάλους ανήκει στο παρελθόν, σύμφωνα με κάποια στοιχεία της ΠΟΕΔ το επόμενα χρόνια ο αριθμός των άνεργων δασκάλων θα φτάσει τους χίλιους, Ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξαγγέλλει νέες προλήψεις αστυνομικών και αύξηση των κονδυλιών για καλύτερο έλεγχο της εισόδου μεταναστών.

Ο Υπουργός Εμπορείου συνέχισε το σύστημα BNPS που εξασφαλίζει εγγυημένα κέρδη στις εταιρίες πετρελαίων, με βάση αυτό το σύστημα υπολόγισε τις τελευταίες αυξήσεις. Ενώ υπόσχεται ότι η μετατροπή του διυλιστηρίου σε τερματικό θα μας γλιτώσει μερικά εκατομμύρια, πληρώνει το Λευκαρίτη αρκετά εκατομμύρια για το 15% των μετοχών που κατέχει και για την χρήση των δεξαμενών του.

Ο Υπουργός Οικονομικών μετά τις πρώτες αντιδράσεις μεγάλων οικονομικών ομίλων πήρε πίσω την θέση του για το τραπεζιτικό απόρρητο και συζητά την φορολογική αμνηστία για όσους έχουν φυγαδεύσει παράνομα κεφάλαια. Τι ίδια στιγμή μας προειδοποιεί ότι πρέπει να σφίξουμε και άλλο τα ζωνάρια και ότι τα 3σεντ της πρόσφατης αύξηση στην τιμή των καυσίμων θα μας μείνουν γιατί από την 1η του Μάη θα μετατραπούν σε φόρο κατανάλωσης.

Ο ίδιος ο Παπαδόπουλος μπορεί να διακήρυξε ότι η ΑΤΑ είναι «ευλογία και όχι συμφορά» για την οικονομία αλλά συνεχίζει με τι ίδιο σύστημα υπολογισμού που επέβαλε η προηγούμενη κυβέρνηση. Η απώλεια του 9%, σύμφωνα με τους υπολογισμούς της ΠΕΟ, μας έχει μείνει. Η υποσχέσεις της ΠΕΟ ότι αυτή η διαφορά θα καλυφτεί μέσα από τα αιτήματα στις συλλογικές συμβάσεις μοιάζουν αερολογίες αν σκεφτεί κανείς ότι για φέτος το ύψος των αυξήσεων που διεκδικεί στις συμβάσεις είναι γύρο στο 2%.

Μπορεί η κυβέρνηση να σταμάτησε τα σχέδια για μετοχοποίηση της ΑΤΗΚ αλλά το νέο θεσμικό πλαίσιο που προτείνει για να μετατραπεί δήθεν η εταιρία σε πιο ευέλικτη ώστε να σταθεί με αξιώσεις στο νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον απειλεί να πάρει πίσω από τους εργαζόμενους αρκετές από τις καταχτήσεις και τα δικαιώματα τους.

Όλες αυτές οι επιλογές της κυβέρνησης και των Υπουργών της δεν είναι αποτέλεσμα των προβλημάτων που βρήκαν λόγο της προηγούμενης κακής διακυβέρνησης αλλά των δικών της προσανατολισμών. Η κυβέρνηση που βάζει σαν στόχο να καλΰψει τους δείχτες του Μάαστριχ, να ενταχθεί στην ΟΝΕ ότι και αν λέει, στην πράξη θα ακολουθήσει τις ίδιες νεοφιλελεύθερες συνταγές που εφάρμοζε και η προηγούμενη. Το πρόβλημα για το ΑΚΕΛ και την κυβέρνηση του είναι ότι κέρδισαν της εκλογές με την υπόσχεση για κοινωνική ευαισθησία και κοινωνικό κράτος, στηριγμένοι στις προσδοκίες των απλών εργαζομένων αλλά είναι υποχρεωμένοι να διαχειριστούν ένα σύστημα με βάση τις προτεραιότητες των ισχυρών οικονομικών κύκλων που χρειάζονται να εφαρμόσουν όλες τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές ώστε να μπουν με αξιώσεις στο όμιλο των ισχυρών της Ευρώπης.

Άλλη Αριστερά

Σίγουρα δεν είναι αυτή την αλλαγή που περίμενε ο κόσμος. Σήμερα εμφανίζεται ένα κομμάτι, ιδιαίτερα μέσα στη νεολαία που ψάχνεται προς τα αριστερά. Ένα κομμάτι που το είδαμε την προηγούμενη περίοδο στις αντιπολεμικές εκδηλώσεις, στις δικοινοτικές πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις και τις απεργίες και τις διαδηλώσεις.

Είναι ένας κόσμος που ζητά μια άλλη αριστερά. Την αριστερά του διεθνισμού και όχι την "πατριωτική αριστερά" που ταυτίζεται με τις επιλογές της αστικής τάξης. Μια αριστερά που αναγνωρίζει ότι ζούμε σε ένα κόσμο χωρισμένο στα δύο, στους

εκμεταλλευτές και τους εκμετα
λευόμενους, σε αυτούς που προκ
λούν την φτώχεια, την πείνα το
πολέμους και σε αυτούς που υποφ
ρουν απο την φτώχεια τη πείνα κ
τους πολέμους, σε αυτούς που β
ζουν πάνω απ όλα τα κέρδη τους κ
σε αυτούς που βάζουν πάνω απο τ
κέρδη τον άνθρωπο.

Με αυτή τη πόλιτική μπορεί ν
δώσει κανείς τις απαντήσεις σ
Κυπριακό, στην ένταξη στην Ε.Ε
τον πόλεμο. Με αυτή την πολιτικ
είναι που χρειάζεται να πάρουμ
πρωτοβουλίες και να δώσουμε τ
ευκαιρία σε όλο αυτό το κόσμο π
ψάχνεται προς τα αριστερά να ε
φραστεί, να οργανωθεί και να συντ
νιστεί με ένα ολόκληρο κίνημα π
παλεύει παγκόσμια για τους ίδιο
στόχους, ενάντια στον πόλεμο, εν
ντια στον καπιταλισμό.

Προς αυτή την κατεύθυνση στρ
φονται οι πρωτοβουλίες που παίρν
η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τ
καθένα που θέλει να δώσει την κ
ντρα με το σύστημα να έλθει να
κάνουμε μαζί.

Γ' προπαρασκευαστική Σύνοδος του Μεσογειακού Κοινωνικού Φόρουμ

26 – 28 Μάρτη, αναπαυτήρια ΠΕΟ Περβόλια – Λαρνακα

Θα πραγματοποιηθεί στις 26, 27 και 28 του Μάρτη η Γ' προπαρασκευαστική Σύνοδος του Μεσογειακού Κοινωνικού Φόρουμ στην Λάρνακα στα αναπαυτήρια της ΠΕΟ στα Περβόλια. Την Σύνοδο θα φιλοξενήσει το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου.

Δεκάδες ακτιβιστές απο τις χώρες της Μεσογείου θα βρεθούν για να συζητήσουν για τη συγκρότηση του Μεσογειακού Φόρουμ και για τα άλλα ζητήματα που απασχολούν το κίνημα και ιδιαίτερα το ζήτημα του πολέμου, της κατοχής της Παλαιστίνης και του Ιράκ.

Η Σύνοδος θα ξεκινήσει την Παρασκευή στις 10 το πρωί και θα ολοκληρωθεί την Κύριακή. Για εγραφές και περισσότερες πληροφορίες επικοινωνείστε με τον Παύλο Καλοσυνάτο στην ΠΕΟ τηλ: 22866400 ή με την εφημερίδα μας στο τηλ: 22349959 ή 99698503

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Ο μακελάρης του Αφχανιστάν και του Ιράκ παρουσιάζει το έργο του

Δεν άντεξε στον πειρασμό ο πλανητάρχης Μπους και στα πανάκριβα τηλεοπτικά διαφημιστικά φιλμάκια της προεκλογικής του εκστρατείας χρησιμοποιεί εικόνες από την επίθεση στους δίδυμους πύργους.

Σε δυο από τις διαφημίσεις παρουσιάζονται εικόνες από πυροσβέστες να μεταφέρουν ένα νεκρό τυλιγμένο την αμερικάνικη σημαία από τα ερείπια στο «Σημείο Μηδέν» όπου βρίσκονταν οι πύργοι του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου.

Θέλει να κτίσει την εικόνα του σταθερού αποφασιστικού ηγέτη στην μέση μιας πολεμικής εκστρατείας, τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία». Η προσπάθεια του όμως έχει προκαλέσει την οργισμένη αντίδραση των συγγενών των νεκρών και των πυροσβεστών.

Συγγενείς νεκρών έχουν χαρακτηρίσει την προσπάθεια του Μπους ηδιαστική και την ανησυχία ότι οι νεκροί τους γίνονται πιόνια σε μία προεκλογική εκστρατεία.

Ο εκπρόσωπος του «Διεθνή Συνδέσμου Πυροσβεστών» καταδίκασε την προσπάθεια του Μπους σαν υποκριτική δηλώνοντας «Δεν δεχόματε την μια στιγμή να αγκαλιάζει ένα από τα μέλη μας πάνω από τα ερείπια του 'Σημείου Μηδέν' και την άλλη να κάνει περικοπές στις υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης.»

Σύμφωνα με τον εκπρόσωπο του αντιπάλου του στις εκλογές -βέβαια ενός όχι μικρότερου υποκριτή, του υποψήφιου των δημοκρατικών Τζών Κέρυ, που ενώ ήταν ουρά της πολιτικής του Μπους για τον «Πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» και τα προληπτικά κτυπήματα τώρα προσπαθεί να παρουσιαστεί σαν επικριτής της,- μόνο το 10% των πυροσβεστικών τμημάτων στην χώρα έχουν το προσωπικό και τα μηχανήματα να ανταποκριθούν σε πιθανή κατάρρευση ενός κτιρίου.

Σταύρος Σιδεράς

Και όμως είναι νεράκι της βρύσης

Το γεγονός έγινε είδηση με μεγάλους τίτλους στην Αγγλία. Το πανάκριβο εμφιαλωμένο νερό «Dasani» δεν προέρχεται από κάποια φυσική πηγή νερού αλλά από την κεντρική δημόσια παροχή νερού στο νότιο Λονδίνο.

Το γεγονός ότι η «καταγωγή» του ακριβοπληρωμένου εμφιαλωμένου νερού είναι τόσο «ταπεινή» όσο και το νεράκι που πίνουμε από την βρύση της κουζίνας μας ήταν γραμμένη και στην ίδια την ετικέτα της μπουκάλας αλλά βέβαια με τέτοιο τρόπο και λέξεις που για διαβάσει κάποιος την αλήθεια πίσω από τις λέξεις θα έπρεπε να έχει προειδοποιηθεί ότι «κάποιο λάκκο έχει η φάβα». Ότι δηλαδή κάτι πονηρό συμβαίνει.

Αλλά υπάρχει και συνέχεια. Σύμφωνα με το ρεπορτάζ που παρουσιάζει το γεγονός, τουλάχιστο δυο στα πέντε από τα ακριβοπληρωμένα μπουκάλια στα ράφια των σούπερμάρκετς σε ολόκληρο τον πλανήτη δεν προέρχονται από φυσικές πηγές νερού αλλά από την δημόσια παροχή νερού στο τόπο της εμφιάλωσης του.

Έτσι από την μεριά του εμφιαλλωτηρίου μπαίνει το νερό από την δημόσια παροχή, περνά από μια διαδικασία καθαρισμού, στην συνέχεια προστίθενται διάφορα συστατικά ανάλογα με το κομμάτι της αγοράς στο οποίο στοχεύει ο εμφιαλωτής και το προϊόν καταλήγει στην μπουκάλα για να πουληθεί σε μια πολύ πιο ψηλή τιμή από το νερό της βρύσης μας.

Η πιο πάνω διαδικασία δεν είναι πρωτόγνωρη αλλά αρκετά συνηθισμένη για εταιρείες πού πουλούν εμφιαλωμένο νερό. Αυτό που έφερε το γεγονός στο κέντρο τις προσοχής των ΜΜΕ είναι ότι αυτός που εμφιαλώνει και πουλά το Dasani δεν είναι άλλος από τη γνωστή μας Coca Cola.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και της ιδιωτικοποίησης του παροχής πόσιμου νερού τα αρπακτικά της αγοράς βρίσκουν «φτηνούς» τρόπους για ικανοποιήσουν την ανάγκη για καθαρό πόσιμο νερό και αφού οι κυβερνήσεις για δεκαετίες αφήνουν την δημόσια παροχή νερού να καταρρεύσουν αναλαμβάνουν αυτά.

Σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα μέχρι το 2025 τα δύο τρίτα του πληθυσμού του πλανήτη θα αντιμετωπίζουν έλλειψη φρέσκου πόσιμου νερού. Μπροστά σ' αυτό το σκοτεινό μέλλων δεν είναι έκπληξη που το περιοδικό Fortune χαρακτήρισε το νερό σαν «το πετρέλαιο του 21ου αιώνα».

Μια πολύ καλή ιστοσελίδα γύρω από το ζήτημα της παροχής νερού για όλους και ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του θα βρείτε στο **http://www.citizen.org/cmep/water/**. Το μόνο μειονέκτημα είναι στα αγγλικά.

Σ.Σ.

Το σύστημα που αφανίζει

Αν δεν αντιμετωπιστεί το φαινόμενο του θερμοκηπίου το οποίο προκαλεί αύξηση της θερμοκρασίας στον πλανήτη, μέσα στα επόμενα πενήντα χρόνια θα έχει εξαφανιστεί το 25% όλων των φυτών και των ζώων στη Γη, περίπου 1.000.000 είδη.

Αυτό ήταν το συμπέρασμα της μελέτης που έκανε μια ομάδα επιστημόνων με επικεφαλής τον καθηγητή Κρις Τόμας από το Ληντς. Οπως δήλωσε ο ίδιος "Τα αποτελέσματα ήταν πολύ χειρότερα απ' ό,τι περιμέναμε".

Η αύξηση της θερμοκρασίας έχει επιπτώσεις στις βροχοπτώσεις και γενικά στην πορεία των καιρικών φαινομένων. Η αλλαγή τους απειλεί με εξαφάνιση όλα αυτά τα είδη.

Η εκπομπή ρυπογόνων αερίων είναι η αιτία για το φαινόμενο του θερμοκηπίου, στην ουσία λειτουργούν σαν ένα φράγμα στην ατμόσφαιρα που "παγιδεύει" τη θερμότητα του ήλιου στη γη. Αυτά τα ρυπογόνα αέρια παράγονται από τη καύση ορυκτών καυσίμων, του πετρελαίου, του φυσικού αερίου και του άνθρακα.

Οι πιο μεγάλες πολυεθνικές του κόσμου στηρίζουν τα κέρδη τους σε αυτή την πορεία προς την καταστροφή του πλανήτη. Οι πολυεθνικές του πετρελαίου, οι αυτοκινητοβιομηχανίες, οι βιομηχανίες ελαστικών.

Πίσω από τις πολυεθνικές στέκονται οι κυβερνήσεις των ισχυρότερων κρατών του κόσμου, με πρώτη στη σειρά την κυβέρνηση του Μπους στις ΗΠΑ. Η Αμερική παράγει το 22% των αερίων του θερμοκηπίου αλλά ο Μπους αρνείται να πάρει οποιοδήποτε μέτρο. Οι χώρες της Ε.Ε. παράγουν το 13%. Αλλά η "πολιτισμένη" Ευρώπη ακολουθεί την ίδια γραμμή με τις ΗΠΑ και στο περιβάλλον. Πρόσφατα η Ε.Ε. εξέδωσε μια οδηγία που δίνει στις εταιρείες το δικαίωμα να πουλάνε και να αγοράζουν το δικαίωμα για την εκπομπή ρυπογόνων αερίων!

Η λύση για την αποφυγή της καταστροφής είναι σαφής. Η στροφή προς άλλες πηγές ενέργειας όπως η ηλιακή, η αιολική, η κυματική και άλλες. Και ταυτόχρονα χρειάζεται μαζική στροφή από το ΙΧ, τις μεταφορές με φορτηγά και καμιά προς άλλες λιγότερο ενεργοβόρες όπως ο σιδηρόδρομος.

Οι λύσεις υπάρχουν, αλλά για να εφαρμοστούν πρέπει να φύγει από τη μέση το μεγάλο εμπόδιο: το σύστημα του κέρδους, ο καπιταλισμός.

Ρατσιστική πολιτική και απο την κυβέρνηση της "Αλλαγης"

Ένα χρόνο μετά την νίκη της στις εκλογές, η κυβέρνηση της «Αλλαγής», συνεχίζει την πολιτική της «απαλλαγής» από τους ξένους εργάτες που ξεκίνησε η κυβέρνηση της Δεξιάς.

Με το πρόσχημα ότι χρειάζεται να προστατέψει τους ντόπιους εργαζόμενους η κυβέρνηση Παπαδόπουλου εντατικοποίησε τις επιχειρήσεις «σκούπες» και τις απελάσεις. Η κυβέρνηση της «Αλλαγής» ισχυρίζεται ότι οι δουλειές των κυπρίων κινδυνεύουν από την κάθοδο ξένων εργατών. Όμως η πραγματικότητα είναι ότι πρόκειται για την συνέχιση της ίδιας ρατσιστικής πολιτικής που ακολουθούσε η κυβέρνηση την οποία ήρθε να αλλάξει. Μια πολιτική που μαζεύει σαν τα πρόβατα τους ξένους τα βράδια στις πλατείες για έλεγχο και συλλαμβάνει όσους έχουν ξεπεράσει το όριο της άδειας παραμονής τους. Είναι η ίδια πολιτική που στις αρχές του περασμένου μήνα έριξε στη φυλακή έγκυο ρωσίδα, παρά το γεγονός ότι μόλις είχε παντρευτεί με Έλληνα υπήκοο και απλά είχε καθυστερήσει να ανανεώσει την άδεια παραμονής της.

Είναι η ίδια πολιτική που οδήγησε τον Υπουργό Εργασίας, τον κ Κεραυνό, να μην ανανεώσει τις άδειες εργασίας των ξένων εργατών. Ως δικαιολογητικό πρόβαλε το ότι έτσι θα δοθεί ο πρώτος λόγος στους Κύπριους εργαζόμενους. Όμως τον πρώτο λόγο για ποιες δουλειές έδωσε τόσο γενναιόδωρα ο υπουργός; Για δουλειές με πολύ χαμηλούς μισθούς με μεγάλες αποστάσεις και σπαστά ωράρια και δύσκολες συνθήκες εργασίας. Και για να εξασφαλίσει ότι οι κύπριοι θα άρπαζαν την ευκαιρία έκοψε το ανεργιακό επίδομα σε 205 κύπριους άνεργους γιατί αρνήθηκαν τέτοιες δουλειές. Έτσι η κυβέρνηση ελπίζει να μπορέσει να αναπληρώσει το κενό που θα δημιουργήσει η φυγή ενός φτηνού ξένου εργατικού δυναμικού με ένα ντόπιο εξίσου φτηνό δυναμικό.

Οι δουλειές των κυπρίων δεν κινδυνεύουν από την κάθοδο ξένων εργατών είτε αυτοί είναι από την Ασία είτε από την Ευρώπη. Οι άνεργοι εκπαιδευτικοί δεν έχουν χάσει την δουλειά τους από κανένα ξένο, γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν ξένοι στην δημόσια εκπαίδευση. Είναι άνεργοι επειδή η κυβέρνηση θέλει να συνεχίζει να στοιβάζει τους μαθητές σε τάξεις των τριάντα και τριαντапέντε μαθητών σε σχολεία μαμούθ, παρά να κτίσει νέα σχολεία και να ανοίξει νέες θέσεις εργασίας για τους εκπαιδευτικούς.

Οι εργάτριες στα πλυντήρια των νοσοκομείων δεν κινδυνεύουν να χάσουν τις δουλειές τους εξαιτίας της ύπαρξης ξένων εργατών, αλλά εξαιτίας της πολιτικής της κυβέρνησης της «Αλλαγής» που θέλει να αλλάξει το καθεστώς εργασίας των πλυντηρίων και από κρατικά να τα μετατρέψει σε ιδιωτικά, προς όφελος των ιδιωτών.

Απέναντι σε αυτήν την πολιτική που θέλει την Κύπρο μέρος της Ευρώπης φρούριο, είναι που πρέπει η αριστερά να απαντήσει και όχι να υποβοηθάει την συνέχιση της εφιάλτη που ζουν συνάνθρωποί μας στην προσπάθεια τους να βρουν μια καλύτερη ζωή.

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ

Η ήττα του ΠΑΣΟΚ δεν σημαίνει και συντηρητική στροφή του κόσμου

Οι εκλογές της 7ης Μαρτίου, έφεραν στην κυβέρνηση της Ελλάδας τη Νέα Δημοκρατία, μετά από έντεκα χρόνια συνεχούς διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. "Το ΠΑΣΟΚ έχασε τις εκλογές λόγω της 11χρονης διακυβέρνησής του, που κούρασε το λαό" ήταν η βασική εξήγηση που έδιναν το βράδυ των εκλογών οι βουλευτές και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ. "Ο Γιώργος Παπανδρέου δεν πρόλαβε να κάνει τις αλλαγές που ήθελε", ήταν η δικαιολογία με την οποία έδιναν άφεση στην ηγεσία, ενώ ακόμα χειρότερα άλλα στελέχη του ΠΑΣΟΚ έριχναν την ευθύνη στον κόσμο λέγοντας "πρόκειται για συντηρητική στροφή του ελληνικού λαού".

Τέτοιες εκτιμήσεις κρύβουν την ουσία των πραγμάτων. Το ΠΑΣΟΚ έχασε τις εκλογές όχι γιατί ο κόσμος που το ψήφιζε πήγε δεξιά ή κουράστηκε, αλλά γιατί η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ αντέγραψε όλα αυτά τα χρόνια την πολιτική της δεξιάς, εφαρμόζοντας μία διακυβέρνηση κομμένη και ραμμένη στις ανάγκες της αγοράς και του πολέμου. Μία προς μία οι επιλογές της κυβέρνησης Σημίτη και οι αντιστάσεις που συνάντησαν από τους εργαζόμενους και τη νεολαία, αποδεικνύουν ότι το ΠΑΣΟΚ ήταν αυτό που έκανε τη συντηρητική στροφή και όχι ο κόσμος που παραδοσιακά το ψήφιζε.

Νεοφιλελεύθεροι σοσιαλιστές

Η κυβέρνηση Σημίτη ταυτίστηκε με όλες τις επιλογές των καπιταλιστών και του ΣΕΒ (αντίστοιχο της ΟΕΒ) προσπαθώντας να επιβάλει ένα πρόγραμμα λιτότητας στους μισθούς, στις συντάξεις, κατάργησης των προσλήψεων, μείωσης των κοινωνικών δαπανών και ιδιωτικοποιήσεις από την μία και αθρόες παροχές για τους εξοπλισμούς και την Ολυμπιάδα από την άλλη. Στράφηκε από την πρώτη στιγμή με το πλευρό των Μπους και του Μπλερ στον "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας" που εξαπέλυσαν ενάντια στο λαό του Αφγανιστάν και του Ιράκ και δέχτηκε να προσφέρει κάθε δυνατή διευκόλυνση.

Η εφαρμογή αυτής της πολιτικής δεν προκάλεσε "κούραση" όπως υποστηρίζουν τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, αλλά μία μεγάλη δυσαρέσκεια σε χιλιάδες κόσμο που είδε ένα κόμμα που αποκαλείται σοσιαλιστικό να εφαρμόζει ένα νεοφιλελεύθερο θατσερικό πρόγραμμα. Αυτή η δυσαρέσκεια εκφράστηκε με ανταρσίες σε όλους τους χώρους από τους εργαζόμενους στα εργοστάσια και στις μικρές βιοτεχνίες που απέργησαν μαζικά την Ανοιξη του 2001 ενάντια στην επίθεση στις συντάξεις, μέχρι τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία και την εκπαίδευση που ξεσηκώθηκαν το περασμένο φθινόπωρο διεκδικώντας αυξήσεις της τάξης του 25%, ή τους Συνοδούς και Φροντιστές που απέργησαν 3 μήνες ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της Ολυμπιακής και όλους μαζί στα αντιπολεμικά της περασμένης Ανοιξης.

Ολο αυτό το κύμα αντίστασης ήταν που ανάγκασε τον Σημίτη να παραιτηθεί και να ορίσει νέο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ τον Γ. Παπανδρέου. Το πρόβλημα για το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν ότι αυτή η αλλαγή έγινε πολύ αργά, αλλά ότι ο νέος πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ δεν έφερε καμιά ανατροπή αυτής της πολιτικής.

Δεξιά διαδοχή

Η προεκλογική εκστρατεία του Γ. Παπανδρέου κινήθηκε σε όσο το δυνατόν απολίτικους τόνους και χωρίς πόλωση με τη ΝΔ, θέλοντας να περάσει το μήνυμα οτι "οι σύγχρονες διαχωριστικές γραμμές που υπάρχουν είναι ανεξάρτητες των κομματικών πλαισίων και αφορούν όλους τους πολίτες, σε όποιον πολιτικό χώρο και αν βρίσκονται" όπως έγραφαν τα ΝΕΑ στις 25/2. Κάτι ανάλογο με το "ενώνουμε όλους τους Ελληνες" του Καραμανλή.

Ακόμα και οι πρώτες εξαγγελίες του για την δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων καθώς και για τη θεσμοθέτηση της ανασφάλιστης εργασίας για τους νέους, που θα έλυνε δήθεν την ανεργία, δεν άφηναν και μεγάλα περιθώρια αμφισβήτησης του τι είδους πολιτική αντιπροσωπεύει. Ακόμα και η υπόσχεση για "αμοιβαία μείωση των εξοπλισμών με την Τουρκία" που εξήγγειλε σε περιοδεία του στην Ξάνθη έμοιαζε κούφια. Αφού ο Γιώργος Παπανδρέου σε όλη τη διάρκεια του πολέμου στο Ιράκ αντί για εγγυητής της ειρήνης, όπως πρόβαλλε τον εαυτό του, έπαιξε το ρόλο του γερακιού του ΝΑΤΟ και του Μπους εξυπηρετώντας τα δικά τους συμφέροντα.

Αλλά και ο κόσμος που έλπιζε οτι η ανάδειξη του Παπανδρέου στην προεδρία του ΠΑΣΟΚ θα σήμαινε μία αλλαγή στο κόμμα των σπασμένων υποσχέσεων, διαψεύστηκε πάρα πολύ γρήγορα. Δύο μόλις μέρες μετά την εκλογή του ο Παπανδρέου πρόδωσε αυτές τις ελπίδες καλώντας σε ομιλία του στη Β' Πειραιά τις "φιλελεύθερες φωνές". Μια μέρα μετά αποκαλύφθηκε ποιος ήταν ο "αέρας της αλλαγής" που πρέσβευε ο Παπανδρέου. Να μετατρέψει το ΠΑΣΟΚ σε ένα κόμμα που δεν θα διαφέρει σε τίποτα από τη ΝΔ, με τον Μάνο και τον Ανδριανόπουλο, τους υμνητές του θατσερισμού, να διεκδικούν ακόμα και υπουργικές θέσεις στην μελλοντική κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή που στο πρόσωπο του Μάνου και Ανδριανόπουλου ο κόσμος του ΠΑΣΟΚ έβλεπε τους πρωτεργάτες της πολιτικής των απολύσεων και των ιδιωτικοποιήσεων, ο Γιώργος Παπανδρέου έβλεπε δύο "ανήσυχα πνεύματα" και "πολυτέλεια για τον τόπο να μένουν εκτός των τειχών", αυτούς που πριν από μερικά χρόνια χιλιάδες κόσμος τους οδήγησε με τους αγώνες τους στην ήττα.

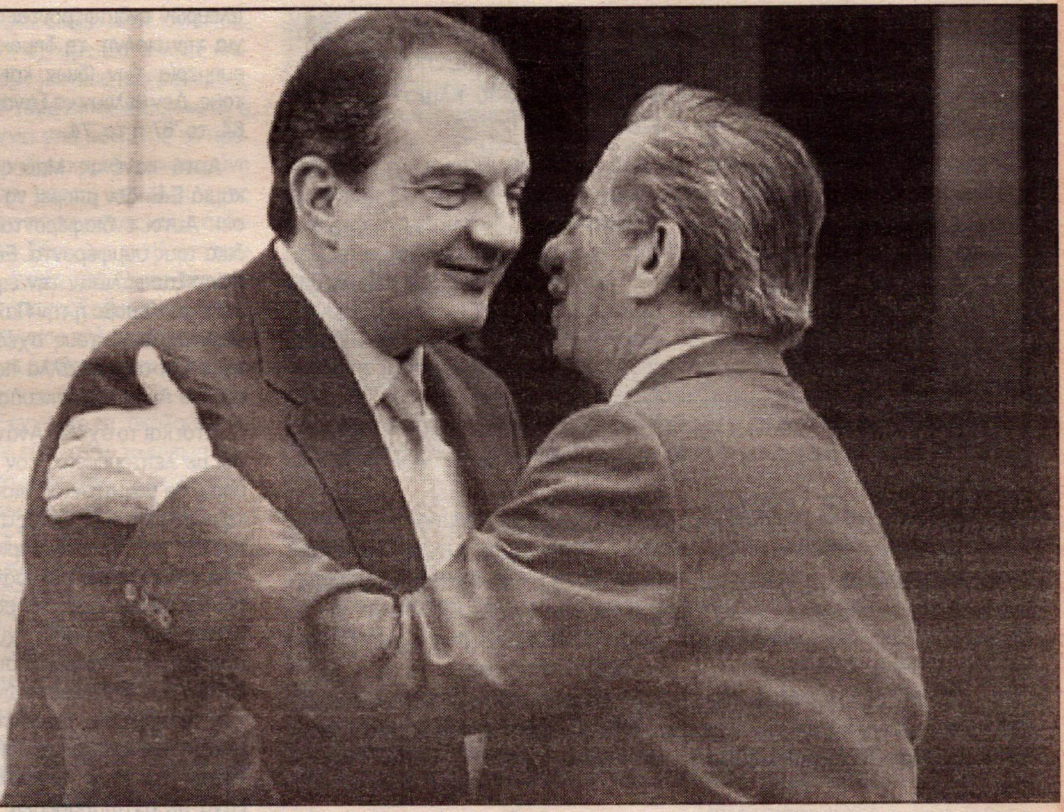

Η χρησιμοποίηση του Κυπριακού απο το ΠΑΣΟΚ δεν μπόρεσε να το σώσει απο την ήττα. Εχει κινηθεί τόσο δεξιά που δύσκολα ξεχωρίζει που διαφέρει απο τη Ν.Δ.

Η αριστερά

Απογοητευτικά ήταν τα αποτελέσματα των εκλογών της περασμένης Κυριακής για την αριστερά. Η φθορά του ΠΑΣΟΚ μεταφράστηκε στις κάλπες σε ψήφους για τη δεξιά. Το ΚΚΕ κατάφερε με δυσκολία μόνο να κρατήσει τα ποσοστά του λίγο πάνω από τα επίπεδα των περασμένων εκλογών. Ο Συνασπισμός λίγο έλειψε να μην πιάσει το 3% και να μείνει έξω από τη βουλή.

Ο εκλογικός νόμος λειτουργεί, αναμφίβολα, ληστρικά για την αριστερά. Δεν τις αφαιρεί μόνο έδρες στη βουλή -το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ παίρνουν μαζί πάνω από 8.5% στις εκλογές αλλά κάτω από 5.5% των εδρών. Της "κλέβει" και ψηφοφόρους την ώρα της κάλπης με τη θεωρία της "χαμένης ψήφου", πολώνοντας τις εκλογές ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Νέα Δημοκρατία, τα δύο κόμματα που διεκδικούν την εξουσία. Είναι βέβαιο ότι η αριστερά θα έπαιρνε εύκολα εκατοντάδες χιλιάδες περισσότερες ψήφους αν δεν ίσχυε το σύστημα της "ενισχυμένης αναλογικής".

Παρόλα αυτά, όμως, ο κυριότερος υπεύθυνος για τα απογοητευτικά αποτελέσματα της περασμένης Κυριακής είναι οι ίδιες οι αδυναμίες των ηγεσιών της αριστεράς, η ίδια η πολιτική του ΚΚΕ και του ΣΥΝ.

Στις δηλώσεις τους μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων η Παπαρήγα και ο Κωνσταντόπουλος αναγνωρίζουν ότι η νίκη της Νέας Δημοκρατίας δεν αντανακλάει κάποια στροφή προς τα δεξιά του "εκλογικού σώματος" αλλά την "αγανάκτηση" και τη "λαϊκή δυσαρέσκεια" απέναντι στην πολιτική των κυβερνήσεων του Σημίτη.

Ο κόσμος, δηλαδή, δεν ψήφισε "το νόμο, την τάξη, την ασφάλεια, την ησυχία" -και ότι άλλο αντιπροσωπεύει παραδοσιακά η δεξιά. Αντίθετα ψήφισε τη Νέα Δημοκρατία για να τιμωρήσει το ΠΑΣΟΚ για όλα όσα έχει κάνει -την καθήλωση των μισθών, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ανεργία, τη διάλυση της παιδείας και της υγείας, τις διευκολύνσεις προς τον Μπους και τους συμμάχους του στον πόλεμο.

Ο ίδιος ο Καραμανλής έχει κάνει, όλους τους προηγούμενους μήνες, μεγάλες προσπάθειες να παρουσιάσει τη Νέα Δημοκρατία από κόμμα του ΣΕΒ, της εκκλησίας, της στρατοκρατίας, της παραδοσιακής δεξιάς, σαν ένα "σύγχρονο κόμμα", με μοντέρνες ιδέες, ευαίσθητο απέναντι στους αδύναμους, που δεν έχει, υποτίθεται, καμιά σχέση με την παλιά, παραδοσιακή δεξιά - μια "δημοκρατική εναλλακτική λύση" απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή η προσπάθεια θα είχε σίγουρα αποτύχει αν η αριστερά είχε προσπαθήσει, έστω και στοιχειωδώς, να κοντράρει αυτή την μεταμφίεση.

Οι ηγεσίες της αριστεράς, όμως, υποτίμησαν την απειλή της "μεταμφιεσμένης" Νέας Δημοκρατίας. Με τα λάθη τους διευκόλυναν τον Καραμανλή να καλλιεργήσει την εικόνα που επεδίωκε. Καλύτερο υπέδαφος για να λειτουργήσουν οι εκβιασμοί της "χαμένης ψήφου" του εκλογικού νόμου δύσκολα θα μπορούσε να είχε επινοήσει η αριστερά.

Το δεύτερο λάθος που εμπόδισε την αριστερά να τραβήξει προς το μέρος της την αγανακτισμένη βάση του ΠΑΣΟΚ ήταν ο σεχταρισμός, που έβαζε δυσκολίες στην κοινή δράση με τον κόσμο στη βάση του ΠΑΣΟΚ - με τον κόσμο που απογοητευόταν, αγανακτούσε και ξεσηκωνόταν ενάντια στις επιθέσεις της "δικής" του κυβέρνησης.

Για τον Ριζοσπάστη, την εφημερίδα του ΚΚΕ, οι εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες που έδωσαν τη μάχη του ασφαλιστικού συμμετέχοντας στις πανεργατικές απεργίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ -των μεγάλων εργατικών συνομοσπονδιών που ελέγχονται από την παράταξη του ΠΑΣΟΚ- ήταν απλά "ανύπαρκτοι". Η αντίσταση, σύμφωνα με τα δημοσιεύματά του, προερχόταν μόνο από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, τα σωματεία και τις ομοσπονδίες που ελέγχει το ίδιο το ΚΚΕ δηλαδή. Μ'αυτή τη στάση ήταν αδύνατο να αποτελέσει πόλο συσπείρωσης των δυσαρεστημένων ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ.

Αντικαπιταλισμός

Η αριστερά μπορεί να πείσει και να εμπνεύσει μόνο όταν συνδέει τις διεκδικήσεις, τις ανάγκες και τις επιθυμίες των ανθρώπων με τα συνολικά της οράματα, για "έναν άλλο κόσμο" πέρα από τον καπιταλισμό, σε μια κοινωνία καλύτερη, που δεν θα κουβαλάει και θα αναπαράγει τα "κουσούρια" του σημερινού συστήματος -τον ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τις κρίσεις, τους πολέμους. Η πηγή έμπνευσης της αριστεράς είναι ο αντικαπιταλισμός -μια έννοια που έχουν βγάλει ολοκληρωτικά από το λεξιλόγιό τους και τα δυο μεγάλα κόμματα της αριστεράς. Αυτή την επιλογή προσπάθησαν να θέσουν ενώπιον της εργατικής τάξης στην Ελλάδα τα μέλη της Αντικαπιταλιστικής Συμμαχίας και φάνηκε να βρίσκει ανταπόκριση. Πέραν από τις 8,300 ψήφους που πήρε, έδωσε τη δυνατότητα του χτισίματος ενός πανελλαδικού δικτύου απο αγωνιστές που θα αποτελέσει τη βάση για αυτή την αριστερά που έχει ανάγκη η εργατική τάξη.

Σε αυτές τις εκλογές είναι πολύ καθαρό ότι η δεξιά στροφή του ΠΑΣΟΚ και οι αδυναμίες και τα αδιέξοδα της παραδοσιακής αριστερας έστρωσαν τον δρόμο στη ΝΔ. Δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο. Σε όλη την Ευρώπη μετά την άνοδο των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στα μέσα της δεκαετίας του '90, τη σκυτάλη πήραν τα δεξιά κόμματα. Εχουν όμως σε όλες τις χώρες να αντιμετωπίσουν την αντίσταση των εργαζομένων ενάντια στην πολιτική τους όπως τη συνάντησαν και οι προκάτοχοί τους. Πουθενά η άνοδος της Δεξιάς δε σήμανε και την κάμψη του κινήματος που παλεύει ενάντια στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, τον πόλεμο και την αγορά. Η μεγάλη ανατροπή και η συντριβή του Αθνάρ στις εκλογές στην Ισπανία είναι η καλύτερη απόδειξη γι αυτό.

Διεθνιστικό όχι

Κίνημα επαναπροσέγγι

Οι εξελίξεις στο κυπριακό και οι συνομιλίες γύρω από το σχέδιο Ανάν κάνουν πολλούς να πιστεύουν ότι μετά από πενήντα χρόνια πολέμων, αντιπαραθέσεων και ψυχροπολεμικού κλίματος αυτό το μεγάλο πρόβλημα πάει να κλείσει.

Με βάση το σχέδιο Ανάν αρκετές χιλιάδες ελληνοκύπριοι πρόσφυγες θα επιστρέψουν στα χωριά τους, που θα περάσουν κάτω από ελληνοκυπριακή διοίκηση, κάποιοι θα επιστρέψουν υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση, ενώ όλοι θα αποζημιωθούν για τις περιουσίες που δεν θα πάρουν. Οι Τουρκοκύπριοι θα ξεπεράσουν την απομόνωση στην οποία βρίσκονται εδώ και δεκαετίες και θα μπορέσουν να πάρουν και αυτοί πίσω τις περιουσίες τους αν το θελήσουν ή να αποζημιωθούν. Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι θα μπορούν να ζήσουν μαζί σε ένα ενωμένο νησί, κάτω από ομοσπονδιακή διακυβέρνηση μέσα στην Ε.Ε. και οι πόλεμοι και οι συγκρούσεις θα μοιάζουν σαν μακρινό παρελθόν, και όλοι θα απολαμβάνουν τα αγαθά της ειρήνης και της ευημερίας που προσφέρει η ενωμένη Ευρώπη. Αυτό είναι το σενάριο που παρουσιάζουν οι υποστηριχτές του σχεδίου Ανάν.

Με βάση αυτή την ανάλυση θα έπρεπε να πανηγυρίζει ο κόσμος στην Κύπρο. Τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει όμως. Ούτε οι Ελληνοκύπριοι, ούτε οι Τουρκοκύπριοι πανηγυρίζουν. Αντίθετα, οι δημοσκοπήσεις και στις δύο πλευρές δείχνουν ότι η πλειοψηφία του κόσμου ανησυχεί για την ασφάλεια και τη βιωσιμότητα της όποιας συμφωνίας θα προκύψει μέσα από τις διαπραγματεύσεις του σχεδίου Ανάν.

Με αυτό το άρθρο προσπαθούμε να δώσουμε απαντήσεις σε κάποια από τα πιο σημαντικά ερωτήματα που απασχολούν τους απλούς ανθρώπους, Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

Μπορούν οι διαπραγματεύσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη και το σχέδιο Ανάν να φέρουν την ειρήνη στην Κύπρο ή κινδυνεύουμε να έχουμε μια επανάληψη του παρελθόντος με τους πολέμους, τις συγκρούσεις και τις ψυχροπολεμικές αντιπαραθέσεις;

Για να απαντήσουμε αυτή την ερώτηση πρέπει να δούμε τι προκάλεσε τις τελευταίες εξελίξεις και τι είναι το σχέδιο Ανάν.

Είναι σε όλους γνωστό ότι πίσω από τις τελευταίες εξελίξεις βρίσκονται οι ΗΠΑ. Θα ήταν αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι ο Μπους που αιματοκύλησε το Ιράκ, το Αφγανιστάν και κάνει πλάτες στον Σαρόν να εξοντώνει τους Παλαιστίνιους έγινε ξαφνικά περιστέρι της ειρήνης που ενδιαφέρεται για την ειρήνη και την δημοκρατία στην Κύπρο και την ενότητα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Κάθε άλλο. Το ενδιαφέρον τους για το κυπριακό ξεκινά από τους σχεδιασμούς τους για έλεγχο των πετρελαίων στην Κεντρική Ασία και την εξασφάλιση του ρόλου των ΗΠΑ σαν μοναδικής υπερδύναμης. Μέρος αυτών των σχεδιασμών ήταν και ο πόλεμος στο Ιράκ. Τα προβλήματα που προέκυψαν όμως με την αντίσταση στο Ιράκ και τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν στις σχέσεις της με άλλες χώρες υποχρέωσαν τις ΗΠΑ σ' ένα επανασχεδιασμό που σύμφωνα με τον *Κόσμο του Επενδυτή* (13/3/04) *«εφάπτεται τόσο των σχεδίων για μια 'ευρύτερη Μέση Ανατολή' όσο και της στρατηγικής της 'Νέας Ευρώπης'. Το Κυπριακό είναι ένα πείραμα στη Μέση Ανατολή, η επίλυσή του είναι η αρχή της διευθέτησης των μακροχρόνιων διαφορών στην περιοχή»*. Μια περιοχή που οριοθετείται από τη Μαυριτανία μέχρι το Αφγανιστάν και συμπεριλαμβάνει εκτός από την Κύπρο, την Τουρκία, το Ιράκ, τη Συρία, το Ισραήλ, και άλλες χώρες.

Αυτό το δηλώνουν και οι ίδιοι οι αμερικανοί ανοικτά, όπως έκανε στις αρχές του Μάρτη ο αμερικανός υφυπουργός εξωτερικών Μαρκ Γκρόσμαν που πριν ξεκινήσει μια αποστολή που ονομάστηκε «Περιοδεία στη Μεγάλη Μέση Ανατολή» μιλώντας στους ομογενείς στις ΗΠΑ είπε ότι *«η επίλυση του κυπριακού είναι ζωτικής σημασίας για τα εθνικά συμφέροντα των ΗΠΑ»*.

Ακόμη και έτσι, τι μας πειράζει αφού ταυτίζονται τα συμφέροντά μας με τους Αμερικανούς και θέλουμε και οι δυο το ίδιο πράγμα να προχωρήσουμε με το σχέδιο Ανάν και να λύσουμε το πρόβλημα μας;

Είναι λάθος να πιστεύουμε ότι ταυτίζονται τα συμφέροντά μας με τους αγγλοαμερικάνους ή ότι θέλουμε το ίδιο πράγμα. Εκείνοι ενδιαφέρονται να διευθετήσουν μια σύγκρουση, να εξισορροπήσουν τα συμφέροντα και να απαλύνουν τις αντιπαραθέσεις ανάμεσα στην ελληνική και τούρκικη άρχουσα τάξη, ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη και να εξασφαλίσουν την σταθερότητα και τη συνεργασία δύο βασικών τους συμμάχων που είναι απαραίτητοι για να επιβάλουν τον έλεγχο τους στην περιοχή. Οι Αμερικανοί δεν θα ήθελαν να επαναληφθεί το σενάριο με την Τουρκία να αρνείται στα αμερικανικά στρατεύματα να χρησιμοποιήσουν τις βάσεις της για να κτυπήσουν στο βόρειο Ιράκ ενώ θα ήθελαν ελληνικά και τουρκικά στρατεύματα να τους βοηθήσουν να τσακίσουν την ιρακινή αντίσταση. Σε αυτή τη προοπτική είναι που στοχεύει η διευθέτηση των ελληνοτουρκικών διαφορών και αυτή την προσπάθεια είναι που εξυπηρετεί πρώτα και κύρια το σχέδιο Ανάν. Γι αυτό και οι περισσότερες πρόνοιες του αφορούν ένα «δίκαιο και ισορροπημένο» μοίρασμα της εξουσίας και του εδάφους ανάμεσα στις δυο πλευρές.

Αυτές οι «ισορροπίες» μπορεί να ενδιαφέρουν τις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών που συγκρούονται εδώ και δεκαετίες για τον έλεγχο του νησιού, και να προσπαθεί η κάθε μία να το «εξισορροπήσει» περισσότερο στα δικά της συμφέροντα, αλλά δεν ενδιαφέρουν τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών που ήταν αυτοί που πλήρωσαν το κόστος αυτής της σύγκρουσης και των πολέμων. Οι απλοί άνθρωποι και των δύο πλευρών ενδιαφέρονται πάνω απ' όλα για την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευημερία των ίδιων και των παιδιών τους. Δεν θέλουν να ξαναζήσουν το '63-64, το '67 ή το '74.

Αυτά κανένας Μπους, ή Ανάν και καμιά Ε.Ε. δεν μπορεί να τα εξασφαλίσει. Αυτοί ενδιαφέρονται μόνο για τα δικά τους συμφέροντα. Είδαμε εξάλλου πως εξασφάλισαν την ειρήνη, στη Βοσνία, το Κόσοβο ή την Παλαιστίνη με τα «ειρηνευτικά» τους σχέδια, τους οδικούς χάρτες και άλλα παρόμοια με το σχέδιο Ανάν κατασκευάσματα.

Έτσι και το σχέδιο Ανάν, ενώ προβλέπει με λεπτομέρειες τον τρόπο με τον οποίο θα μοιράζονται, «ισορροπημένα», τα πόστα και οι εξουσίες ανάμεσα στους ηγέτες της ελληνοκυπριακής και της τουρκοκυπριακής πλευράς, για τους απλούς ανθρώπους, το μόνο που προβλέπει είναι δεκάδες χιλιάδες νέους πρόσφυγες, εσωτερικά σύνορα και διαιώνιση των διαχωριστικών γραμμών και των διακρίσεων. Προβλέπει μια σειρά από επισφαλείς και αμφισβητήσιμες διατάξεις που στην πράξη θα οδηγήσουν ξανά σε αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις, ακόμα και ανάμεσα στους ίδιους τους απλούς ανθρώπους.

Αντίθετα, όσον αφορά τα συμφέροντα των μικρών και μεγάλων ιμπεριαλιστών που επεμβαίνουν στο νησί δεν αφήνει τίποτα το διφορούμενο ή το αμφισβητήσιμο. Οι «μητέρες πατρίδες» θα έχουν τα στρατεύματα τους και δικαίωμα επέμβασης στο νησί ενώ θα πάρουν και τα 'δώρα' τους. Η Τουρκία παίρνει ξεκάθαρα την υποστήριξη της Ελλάδας και της Ενωμένης Κυπριακής Δημοκρατίας για να μπει στην Ε.Ε., ενώ οι έλληνες καπιταλιστές προσβλέπουν σε μια μακρόχρονη περίοδο όπου η Τουρκία διαρκώς θα υποχρεώνεται να δίνει κάποιο αντάλλαγμα για να εξασφαλίσει την "ευρωπαϊκή θέση" της. Τα καλύτερα δώρα όμως τα παίρνουν οι αγγλοαμερικανοί αφού είναι αυτοί που θα έχουν τον τελευταίο λόγο για τις ολοκληρωτικές ρυθμίσεις με την επιδιαιτησία ενώ εξασφαλίζουν μέσα από δημοψήφισμα μάλιστα, τις βάσεις, τους κατασκοπευτικούς σταθμούς και ότι άλλες διευκολύνσεις χρειάζονται. Επιβάλλει ακόμη με εκβιαστικό τρόπο την Ε.Ε. αφού δεν θα ρωτηθεί ποτέ ουσιαστικά ο κόσμος αν θέλει ή όχι την ένταξη. Όλα αυτά είναι πακέτο σε μια απάντηση στα δημοψηφίσματα και ανεξάρτητα αν διαφωνείς ή συμφωνείς με κάποια από αυτά θα πρέπει να πεις ναι ή όχι σε όλα μαζί. Εκμεταλλεύονται την επιθυμία των απλών ανθρώπων στο νησί για ειρήνη και συμφιλίωση και προσπαθούν να περάσουν πακέτο μαζί και τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια.

Δεν πρέπει να παρασυρθούμε από αυτά τα ψευτοδιλήμματα και να δεχτούμε τα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Χρειάζεται να πούμε ένα ξεκάθαρο όχι στο σχέδιο Ανάν.

Αν γίνουν «βελτιώσεις» στο Σχέδιο, όπως αυτές για παράδειγμα που προτείνει ο Παπαδόπουλος, για να γίνει πιο λειτουργικό και βιώσιμο δεν θα μπορεί να εξασφαλίσει μια ειρηνική συνύπαρξη των δύο κοινοτήτων;

Δεν είναι στις λεπτομέρειες που υπάρχει πρόβλημα με το Σχέδιο Ανάν αλλά στην ίδια τη φιλοσοφία του που είναι η προσπάθεια να κρατήσει τις ισορροπίες ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών με στόχο μια γρήγορη «διευθέτηση» του κυπριακού ώστε να μπορεί η Κύπρος, η Ελλάδα και η Τουρκία να παίξουν πιο ενεργό ρόλο στον πόλεμο του Μπους «κατά της τρομοκρατίας». Δεν τους ενδιαφέρει αν αυτή η «διευθέτηση» έχει όλες τις προϋποθέσεις να εξελιχτεί και πάλι σε σύγκρουση ή αν χιλιάδες απλοί άνθρωποι, Ελληνοκύπριοι, Τουρκοκύπριοι ή Τούρκοι μετανάστες θα πληρώσουν το κόστος μιας νέας μετακίνησης πληθυσμών και θα ξεριζωθούν από τα σπίτια τους. Είναι μια φιλοσοφία πέρα για πέρα ιμπεριαλιστική και διαιρετική.

Οι τροποποιήσεις που προτείνει ο Παπαδόπουλος δεν ακουμπούν αυτή τη φιλοσοφία, ούτε στοχεύουν να κάνουν το σχέδιο πιο βιώσιμο και λειτουργικό άλλα να το φέρουν πιο κοντά στα μέτρα της ελληνοκυπριακής πλευράς. Με τον ίδιο τρόπο και οι αλλαγές που προτείνει ο Ντεκτάς στοχεύουν να το κάνουν πιο τουρκικό.

Δεν θέλουμε ένα πιο ελληνικό σχέδιο. Δεν οδηγεί πουθενά η προσπάθεια της κάθε πλευράς να εξασφαλίσει περισσότερα πλεονεκτήματα. Αντίθετα εμείς σαν Ελληνοκύπριοι θα έπρεπε να ζητούμε από την κυβέρνηση μας, να δώσει περισσότερα στους Τουρκοκύπριους μετά από όσα τους έχει κάνει όλα τα χρόνια πριν το '74. Θα έπρεπε, αντί να την στηρίζουμε για να πετύχει τους στόχους της, να αποκαλύπτουμε και τις δικές τις ευθύνες για τους πολέμους και τις καταστροφές στη Κύπρο. Να καταγγέλλουμε τις υποκριτικές διακηρύξεις της για ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατικές ευαισθησίες την στιγμή που απαιτεί το διώξιμο των τούρκων μεταναστών (αυτών που αποκαλούν έποικους) ξεριζώνοντας φτωχούς ανθρώπους που ζουν στην Κύπρο εδώ και πολλά χρόνια και που δεν έφταιξαν σε τίποτα, απλώς και μόνο για να εξασφαλίσει τη δημογραφική ισορροπία που θα της επιτρέπει να προβάλλει περισσότερες αξιώσεις.

Τι αλλαγές θα μπορούσαμε να ζητήσουμε;

Αν οι δύο πλευρές ήθελαν μπορούσαν να διεκδικήσουν αλλαγές στο σχέδιο Αναν που να είναι πραγματικά κοινές και να ενώνουν τους ανθρώπους των δυο πλευρών σε κοινή δράση, όπως το κλείσιμο των βάσεων, η απαγόρευση στρατιωτικής χρήσης της Κύπρου ή ακόμη και ένα κοινό δημοψήφισμα μετά την διευθέτηση του κυπριακού για ένταξη ή όχι στην Ε.Ε. χωρίς τα διλήμματα και τους εκβιασμούς που επιχειρεί η άρχουσα τάξη της κάθε πλευράς σήμερα ή οι μεγάλοι ιμπεριαλιστές που επιβλέπουν αφ' υψηλού τη διαδικασία. Ολ' αυτά θα ένωναν ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους και θα επέτρεπαν να εκφραστεί πιο δημοκρατικά η θέληση των απλών ανθρώπων.

Με αμοιβαίες παραχωρήσεις θα μπορούσαν ακόμη να δείξουν έμπρακτα, ότι δεν θέλουν πλέον να έχουν καμιά σχέση με την εθνικιστική πολιτική, που οδήγησε στις συγκρούσεις και τους πολέμους στην Κύπρο και ότι δεν χρειάζονται καμιά μητέρα πατρίδα ή άλλον επιδιαιτητή για να βρουν τρόπους συνεννόησης και συνεργασίας με στόχο μια ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού.

Σήμερα έχουμε και στις δυο πλευρές αριστερά κόμματα στις κυβερνήσεις με διακηρυγμένες θέσεις ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις βάσεις. Αντί όμως να προβάλλουν αυτές τις θέσεις σιωπούν για να κερδίσουν την εύνοια των ιμπεριαλιστών ελπίζοντας να τους βοηθήσουν να εξασφαλίσουν τις εθνικές επιδιώξεις της πλευράς τους. Συγκρούονται μεταξύ τους σε μια διαπραγμάτευση που μόνο στόχο έχει να εξασφαλίσουν περισσότερα οφέλη για τη δική τους πλευρά. Ακόμη χειρότερα προσπαθούν να εξασφαλίσουν ότι σε περίπτωση μελλοντικής σύγκρουσης θα έχουν το πάνω χέρι. (Γι αυτό γίνεται όλη η φασαρία για το από πού πηγάζει η κυριαρχία του νέου κράτους, γιατί από αυτό εξαρτάται σε περίπτωση μελλοντικής σύ-

Απο τα κοινά μνημόσυν στη μνήμη των αθώων θυμάτων των ... νωσε πέρυσι η "Δικοινοτική Πρωτοβουλία Ενάντια στον Εθνικ... Λεβέντ χαρακτήρησε αυτές τις εκδηλώσεις σαν τις πιο σημα... σέγγισης στην ιστορία του κυπρια...

στο σχέδιο Ανάν

ισης η καλύτερη "λύση"

*ν πολέμων στη Κύπρο που οργά-
νικισμό και τον Πόλεμο". Ο Σιενέρ
ημαντικές εκδηλώσεις επαναπρο-
ριακού*

γκρουσης και απόσχισης του τουρκοκυπριακού συνιστώντος κράτους αν θα έχει διεθνή προσωπικότητα και θα αναγνωριστεί σαν ανεξάρτητο κράτος ή όχι.) Πριν ακόμη συμφωνήσουν έχουν στο μυαλό τους την πιθανότητα σύγκρουσης.

Μιλούν ακόμη, κυρίως οι ελληνοκύπριοι υποστηρικτές του σχεδίου, για αλλαγές που θα μπορούν να γίνουν και μετά την υπογραφή της συμφωνίας για να την κάνουν πιο «βιώσιμη και λειτουργική». Επικαλούνται βέβαια την ανάγκη συναίνεσης και των Τουρκοκυπρίων αλλά ξεχνούν ότι παρόμοια επιχειρήματα χρησιμοποίησαν και το 1960 — 63 για να αλλάξουν τις συμφωνίες της Ζυρίχης και οδήγησαν στη σύγκρουση. Και τότε προσπάθησαν, υποτίθεται, να εξασφαλίσουν την συγκατάθεση των Τουρκοκυπρίων αλλά όταν δεν την τις πήραν επέβαλαν τις αλλαγές με τη βία, με το περιβόητο σχέδιο «Ακρίτας» του Γιωρκάτζη. Οι ίδιοι παράγοντες ακόμη και τα ίδια πρόσωπα πρωταγωνιστούν και σήμερα στις εξελίξεις, Ντενκτάς, Παπαδόπουλος, ελληνική και τουρκική κυβέρνηση, ΗΠΑ και Βρετανία. Δεν πρέπει να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί που δημιούργησαν το κυπριακό πρόβλημα και το συντηρούσαν τόσα χρόνια μπορούν τώρα να το λύσουν, ειρηνικά και δημοκρατικά.

Η επικράτηση του «όχι» στο δημοψήφισμα όμως δεν θα είναι ένα μεγάλο πισωγύρισμα για το κίνημα, ιδιαίτερα των Τουρκοκυπρίων που κατέβηκαν σε μαζικές εκδηλώσεις με σύνθημα τη λύση;

Όχι. Αντίθετα το Σχέδιο Ανάν είναι που βάζει τροχοπέδη σε αυτό το κίνημα. Μετά τις 23 του Απρίλη πέρυσι και το άνοιγμα των συνόρων γίναμε μάρτυρες ενός εκπληκτικού κινήματος φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης. Δεκάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, παρά και ενάντια στη θέληση της επίσημης πολιτικής ηγεσίας τους, πέρασαν στην άλλη πλευρά για να επισκεφτούν τα σπίτια τους και να συναντήσουν τους άγνωστους ως χθες «εχθρούς» τους.

Εκεί αντί να βρουν βλοσυρούς «εχθρούς» βρήκαν ανοιχτές πόρτες και τραπέζια στρωμένα να τους περιμένουν σε ένα φανταστικό πανηγύρι ειρήνης, συμφιλίωσης και αλληλεγγύης. Κουβέντιασαν ήσυχα και απλά και έδωσαν τις δικές τους λύσεις. Κάλεσαν τους παλιούς ιδιοκτήτες των σπιτιών τους να έλθουν και να ζήσουν μαζί. Να κτίσουν δίπλα ή να επεκτείνουν το παλιό σπίτι και να ζήσουν όλοι αρμονικά. Ξεχείλωσαν τα όρια και ξεπέρασαν τις απαγορεύσεις που έβαζαν οι επίσημες αρχές των δύο πλευρών. Γίναμε μάρτυρες σε εκπληκτικές ιστορίες όπως την τουρκοκύπρια που πρόσφερε τα κοσμήματα που βρήκε σπίτι της στην ελληνοκύπρια που τα είχε αφήσει το '74 ή τον ελληνοκύπριο πρόσφυγα που φιλοξένησε στο σπίτι του στο νότο τον τούρκο «έποικο» που έμενε στο σπίτι του στο βορρά με αποτέλεσμα να βρεθούν και οι δυο κατηγορούμενοι στα δικαστήρια και των δυο πλευρών. Το σχέδιο Ανάν όμως δεν επιτρέπει τέτοιες αβρότητες και γενναιοδωρίες. Προβλέπει ποσοστώσεις, όρους, προϋποθέσεις και χρονοδιαγράμματα για το πώς θα επιστρέψουν, πότε και ποιοι πρόσφυγες στα χωριά τους. Σημασία για τον Ανάν και τους αμερικανούς επιδιαιτητές δεν έχει το τι θέλουν οι απλοί άνθρωποι αλλά οι αναγκαίες «ισορροπίες» για τις άρχουσες τάξεις.

Το σχέδιο τους είναι διαποτισμένο από πάνω μέχρι κάτω με τέτοιες διαιρετικές διατάξεις που θα σπρώχνουν τον κόσμο να οχυρωθεί εθνικά μέσα στη δική του κοινότητα. Ενισχύει έτσι τα τείχη του εθνικισμού που μετά τις 23 του Απρίλη έπαθαν μια μεγάλη ρωγμή.

Με το «όχι» όμως δεν ταυτιζόμαστε με τους απορριπτικούς εθνικιστές των Νέων Οριζόντων και τον Μητροπολίτη Κηρυνείας;

Κατ αρχή θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως και αυτοί που απορρίπτουν το σχέδιο γιατί θέλουν μια πιο 'ελληνική' λύση και αυτοί που δηλώνουν ότι το αποδέχονται το κάνουν για τους ίδιους εθνικιστικούς λόγους. Οι μεν είναι χυδαίοι απορριπτικοί που αν ήταν δυνατό θα ήθελαν να εξαφανίσουν τους Τουρκοκύπριους από το νησί, οι δε είναι «ρεαλιστές» που αναγνωρίζουν ότι σήμερα δεν μπορούμε να νικήσουμε τον εχθρό γι αυτό θα πρέπει να κάνουμε υποχωρήσεις για να περισώσουμε ότι μπορούμε περισσότερο από τα ελληνοκυπριακά συμφέροντα.

Η όλη επιχειρηματολογία τους δεν στηρίζεται στο ότι πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι έχουν και οι Τουρκοκύπριοι δικαιώματα στο νησί και πρέπει να τα ασκούν ελεύθερα και ισότιμα αλλά στο ότι δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς αφού προηγήθηκε η ήττα του '74 και τώρα πληρώνουμε το κόστος. Γι αυτό όλοι επαναλαμβάνουν φράσεις όπως «οδυνηρός συμβιβασμός» ενώ μας προειδοποιούν ότι αν δεν δεχτούμε το σχέδιο σήμερα τα πράγματα θα είναι χειρότερα γιατί υπάρχει κίνδυνος αναγνώρισης του τουρκοκυπριακού κράτους και άλλα παρόμοια.

Βεβαίως υπάρχουν και εκείνοι οι αριστεροί (ακόμη και ακροαριστεροί), που υποστηρίζουν ότι έτσι και αλλιώς όλα τα σχέδια και οι συμφωνίες θα είναι ιμπεριαλιστικές αφού ζούμε στον καπιταλισμό, οπότε δεν έχουμε και πολλές επιλογές, ή θα πάμε με τους ιμπεριαλιστές ή θα πάμε με τους εθνικιστές. Αυτή η αντίληψη δείχνει από μόνη της το πρόβλημα της. Δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στο κίνημα ότι μπορεί να είναι ένας αποφασιστικός παράγοντας στις πολιτικές εξελίξεις. Είναι μια αντίληψη που ενώ μιλά στο όνομα της εργατικής τάξης και του κινήματος ξεχνά τις δυνατότητες του κινήματος αλλά και τις επιτυχίες του. Ξεχνά ότι ήταν αυτό το κίνημα που ανάγκασε τον Ντεκτάς να ανοίξει τα σύνορα. Ξεχνά το τι ακολούθησε, οπως ξεχνά ότι είναι αυτό το κίνημα που έδωσε ένα χαστούκι στον Ντεκτάς στις εκλογές του περασμένου Δεκέμβρη. Ξεχνά ότι ήταν οι 100,000 διαδηλωτές έξω από το τουρκικό κοινοβούλιο που ανάγκασαν τον Ερτογάν να πει όχι στο Μπους που ήθελε να χρησιμοποιήσει τις βάσεις στην Τουρκία για να κτυπήσει το Ιράκ. Ξεχνά τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις σε ολόκληρο το κόσμο, ενάντια στον πόλεμο και τα ιμπεριαλιστικά σχέδια του Μπους. Ξεχνά την εκπληκτική ανατροπή στις πρόσφατες ισπανικές εκλογές και τη συντριβή του Αθνάρ που ήταν ο πιστότερος σύμμαχος των Μπους και Μπλερ.

Στο δίλημμα με τους εθνικιστές ή τους ιμπεριαλιστές, η επιλογή είναι ξεκάθαρη. Ούτε με τους εθνικιστές ούτε με τους ιμπεριαλιστές, με το κίνημα. Όλος αυτός ο κόσμος που δηλώνει όχι στο σχέδιο Ανάν που φτάνει το 60% δεν σημαίνει ότι αντιδρά στο σχέδιο Αναν επειδή θέλει ένα πιο «ελληνικό» σχέδιο. Πολύς από αυτό τον κόσμο, κυρίως από την αριστερά (54% δηλώνει αντίθετο στο σχέδιο) αντιδρά επειδή φοβάται ότι μπορεί στο τέλος να έχουμε μια επανάληψη του παρελθόντος με τους πολέμους, τις σφαγές και τους πρόσφυγες. Αντιδρά επειδή δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στους αγγλοαμερικάνους ότι θα φέρουν την ειρήνη στη Κύπρο, επειδή δεν θέλει τις βάσεις, επειδή δεν πείθεται από την Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού.

Δεν πρέπει να χαρίσουμε όλο αυτό τον κόσμο στους εθνικιστές. Μπορούμε να τον κερδίσουμε σε ένα αντιμπεριαλιστικό και διεθνιστικό όχι. Έτσι, όχι μόνο δημιουργούμε τις καλύτερες προϋποθέσεις για να μην περάσουν τα σχέδια των ιμπεριαλιστών στην Κύπρο, αλλά και για το κτίσιμο ενός κινήματος που να παίξει καθοριστικό ρόλο σε μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού. Αυτό το κίνημα είναι και η καλύτερη εξασφάλιση ότι δεν θα έχουμε επανάληψη του θλιβερού παρελθόντος.

Δεν είναι αντίφαση όμως να λέμε ότι μας νοιάζει η θέληση των Τουρκοκυπρίων και από την άλλη να λέμε όχι στο σχέδιο Ανάν που φαίνεται να το θέλουν οι τουρκοκύπριοι;

Δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι το θέλουν οι Τουρκοκύπριοι. Και αυτοί ανησυχούν μήπως και έχουμε επανάληψη του παρελθόντος. Αλλά ας δεχτούμε ότι το θέλει η πλειοψηφία των Τουρκοκυπρίων και κυρίως της αριστεράς. Το ότι δέχονται το σημερινό σχέδιο Ανάν είναι γιατί δεν τους δόθηκε οποιαδήποτε εναλλακτική επιλογή. Αντίθετα βρίσκονται συνέχεια κάτω από την απειλή να χειροτερέψει η θέση τους αν η ελληνοκυπριακή πλευρά ενταχθεί στην Ε.Ε. χωρίς αυτούς.

Σίγουρα οι Τουρκοκύπριοι θ προτιμούσαν ένα σχέδιο που δεν θα είχε μέσα τις βάσεις, τη στρατιωτική χρήση του νησιού, που θα έδινε τη δυνατότητα στους απλούς ανθρώπους να είναι οι ίδιοι που θα αποφασίσουν για τη μοίρα τους και όχι κάποιοι υψηλοί επιδιαιτητές. Θα προτιμούσαν ένα σχέδιο με πραγματικά ελεύθερη επικοινωνία και συνεργασία.

Η πραγματική αγωνία τους είναι μήπως η «άλλη» πλευρά χρησιμοποιήσει αυτές τις ελευθερίες, και την οικονομική και πολιτική υπεροχή της, για να τους επιβάλει τη θέληση της όπως έκανε στο παρελθόν. Αυτό όμως δεν εξασφαλίζεται ούτε με εγγυήσεις των μητέρων πατρίδων, όπως φάνηκε από το παρελθόν, ούτε από την Ε.Ε. που έχει στηρίξει και τροφοδοτήσει όλους τους πολέμους ακόμη και μέσα στην ίδια την Ευρώπη και οδήγησε στη τριχοτόμηση της Βοσνίας. Η μόνη εγγύηση και ασφάλεια που μπορεί να υπάρξει είναι η αντίσταση του κινήματος μέσα στην ίδια την Κύπρο, την Ελλάδα και την Τουρκία ενάντια στον εθνικισμό.

Αυτή είναι και η μεγάλη διαφορά του σήμερα από το 1960. Τότε δεν υπήρχε κανένα τέτοιο κίνημα. Και στις δυο πλευρές οι εθνικιστές ήταν κυρίαρχοι. Η αριστερά τούς ακολούθησε και επέτρεψε να γίνουν σφαγές, εθνικά ξεκαθαρίσματα και να κυριαρχήσει το μίσος και η καχυποψία ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυο πλευρών. Σήμερα υπάρχει η δυναμική ενός κινήματος που επέβαλε το άνοιγμα των συνόρων, που έκανε τις πολιτικές ηγεσίες και των δυο πλευρών να τρέχουν να το μαζέψουν γιατί ξεπέρασε κατά πολύ τα όρια ασφαλείας που επέβαλαν οι ίδιοι και έχασαν τον έλεγχο πάνω του.

Σήμερα υπάρχει ένα παγκόσμιο κίνημα που αντιστέκεται στα σχέδια των ιμπεριαλιστών σε ολόκληρο τον κόσμο. Που αντιστέκεται στις εκστρατείες των Μπους και Μπλερ, στους G8, στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, στην Ε.Ε. του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού. Ένα κίνημα που πέρυσι στις 15 του Φλεβάρη κατέβασε στους δρόμους 30 εκατομμύρια διαδηλωτές, σε μια παγκόσμια διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Που συντονίζεται μέσα από το Ευρωπαϊκό και το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ.

Η αντίσταση στα σχέδια των ιμπεριαλιστών δεν είναι μια μάχη που θα τη δώσουμε μόνοι μας αλλά μαζί με αυτό το κίνημα. Πρέπει να βλέπουμε τον εαυτό μας σαν κομμάτι αυτού του κινήματος.

Δεν θα βοηθήσει όμως το κίνημα και την ενότητα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων αν υπάρξει σήμερα συμφωνία και μπορούν να διακινούνται ελεύθερα και να εργάζονται μαζί;

Το σχέδιο Ανάν δεν προβλέπει για ελεύθερη διακίνηση. Αντίθετα προβλέπει ότι θα υπάρχουν περιορισμοί όχι μόνο στην εγκατάσταση, αλλά και στη διακίνηση ανάμεσα στα δύο συνιστώντα κράτη της Ενωμένης Κυπριακής Δημοκρατίας. Θα υπάρχει κόσμος που δεν θα επιτρέπεται να πάει στην άλλη πλευρά. Θα απαγορεύεται να μείνει κανείς περισσότερες από τρεις νύκτες στην άλλη πλευρά, ενώ η διαδικασία για επιστροφή των προσφύγων θα πάρει πολλά χρόνια. Όλα αυτά βέβαια προϋποθέτουν ότι θα υπάρχουν σημεία ελέγχου για να επιτηρούν την εφαρμογή αυτών των περιορισμών. Το σχέδιο προβλέπει για την ύπαρξη σημείων ελέγχου (δέκα κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου) από τα οποία θα γίνεται η διέλευση στην άλλη πλευρά.

Δεν εξαρτάται λοιπόν από το σχέδιο Ανάν η ύπαρξη κοινής δράσης ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων. Εξαρτάται από το αν υπάρχουν εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις που μπορούν να πάρουν πρωτοβουλίες που ενώνουν τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και να οργανώσουν αυτή τη κοινή δράση.

Για μάς το όχι στο σχέδιο Ανάν δεν είναι απλά η απάντηση στο δημοψήφισμα αλλά μέρος μιας συνολικότερης προσπάθειας για το κτίσιμο ενός τέτοιου κινήματος. Υπάρχει κόσμος που λέει όχι στην επιδιαιτησία των αμερικανών, που λέει όχι στην παρέμβαση των «μητέρων πατρίδων», που λέει όχι στις βάσεις, στη στρατιωτική χρήση του νησιού μας, που λέει όχι στην ένταξη στην Ε.Ε., πού θέλει μια ισότιμη μεταχείριση των τουρκοκυπρίων. Μπορεί κάποιοι από αυτούς να θέλουν να ψηφίσουν ναι στο δημοψήφισμα αλλά είναι έτοιμοι να δράσουν σε σχέση με αυτά που διαφωνούν.

Εκείνο που χρειάζεται είναι κάποιος να οργανώσει τη κοινή δράση ενάντια σε όλ' αυτά. Να οργανώσει κοινή δράση για να ανοίξουν από σήμερα περισσότερα σημεία ελέγχου για διακίνηση ανάμεσα στις δύο πλευρές, για κατάργηση των διατυπώσεων. Κοινή δράση που να μας συνδέει με το παγκόσμιο κίνημα που αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη πηγή έμπνευσης και αυτοπεποίθησης για εκατομμύρια ακτιβιστές σε ολόκληρο τον κόσμο.

Δεν μιλάμε για ένα υποθετικό κίνημα. Ήδη κάποια πρώτα σπέρματα μιας τέτοιας προσπάθειας τα είδαμε τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα μετά το άνοιγμα των συνόρων. Το πανσυνδικαλιστικό φόρουμ ήταν μια σωστή πρωτοβουλία αν και σήμερα είναι αδρανοποιημένο εξαιτίας του ότι ελέγχεται από τα αριστερά κόμματα που συγκυβερνούν και στις δύο πλευρές. Θετικές ήταν και άλλες δικοινοτικές εκδηλώσεις που οργάνωσαν νεολαίστικες, γυναικείες, πολιτιστικές και άλλες οργανώσεις. Ιδιαίτερα σημαντικές όμως είναι εκδηλώσεις όπως αυτές που οργάνωσε η «*Δικοινοτική Πρωτοβουλία Ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο*» πέρυσι το καλοκαίρι με τα κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα, Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους, των πολέμων στη Κύπρο, στο κοιμητήριο Κωνσταντίνου και Ελένης και στη Μουράταγα, όπως το κάμπινγκ ειρήνης στο Λιμνίτη ή όπως η κοινή διαδήλωση ενάντια στις βάσεις και τις κεραίες στο Ακρωτήρι.

Η Εργατική Δημοκρατία έχει πάρει μια νέα πρωτοβουλία για τη συγκρότηση μιας διεθνιστικής πλατφόρμας οργανώσεων και ακτιβιστών με στόχο την παρέμβαση στις πολιτικές εξελίξεις γύρω από το κυπριακό, αλλά και ευρύτερα για το κτίσιμο μιας αντιϊμπεριαλιστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς και καλεί όσους βλέπουν σε μια τέτοια προοπτική να το κάνουμε μαζί. Η ανάγκη για κάτι τέτοιο σήμερα είναι τόσο μεγάλη όσο ποτέ.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η πρώτη Κυπριακή Δημοκρατία

Η συμφωνία που επετεύχθη στη Ν. Υόρκη για επανέναρξη των συνομιλιών για το Κυπριακό με βάση το σχέδιο Ανάν με στόχο τη διευθέτηση του κυπριακού πριν από την 1η Μάη χαρακτηρίστηκε από ολόκληρη σχεδόν την ε/κ πολιτική ηγεσία σαν ιστορική συμφωνία.

Το που θα οδηγήσουν οι νέες διαπραγματεύσεις με τα χρονοδιαγράμματα που όρισε ο Κόφι Ανάν δεν είναι ακόμα βέβαιο. Το σημαντικό όμως είναι ότι αυτή τη στιγμή το σχέδιο Ανάν και η προοπτική για δημοψηφίσματα στις 20 Απρίλη έχουν ανοίξει μια μεγάλη αντιπαράθεση ανάμεσα στα κόμματα και ανάμεσα στους υποστηρικτές του «Ναι» και του «Όχι» στη νότια Κύπρο.

Η όλη συζήτηση για μια καινούργια Ενωμένη Κυπριακή Δημοκρατία που υποτίθεται θα διαδεχθεί την πρώτη Κυπριακή Δημοκρατία δεν έχει να κάνει με μια λύση ειρηνικής, βιώσιμης και ισότιμης συμβίωσης των απλών ε/κ και τ/κ. Έχει να κάνει με το πώς η ε/κ πλευρά θα καταφέρει να επανακτήσει όσο περισσότερα γίνεται και να εξασφαλίσει το πάνω χέρι στο αυριανό κράτος ενώ η τ/κ πλευρά επιδιώκει μια διευθέτηση που να της επιτρέπει μια μελλοντική απόσχιση από το νέο κράτος.

Με εξαίρεση τους διακηρυγμένους εθνικιστές του κόμματος των Νέων Οριζόντων που απορρίπτουν οποιαδήποτε μορφή Ομοσπονδίας, ολόκληρη η πολιτική ηγεσία είτε υποστηρίζουν το σχέδιο όπως έχει είτε με τροποποιήσεις, από τους ΕΔΗ και ΔΗΣΥ μέχρι το ΔΗΚΟ, την ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ, όλοι αναγνωρίζουν την ανάγκη για ένα «ιστορικό συμβιβασμό» που θα οδηγήσει σε μια δεύτερη Κυπριακή Δημοκρατία.

«Συμβιβαζόμαστε για τα λάθη μας και για τα πάρα πολλά αυτογκόλς που πετύχαμε στην Κύπρο μας, με την αποδοχή όλων αυτών των επιπρόσθετων θετικών συνταγματικών και οικονομικών επιπτώσεων για τους Τουρκοκύπριους.» (*Σ. Δράκος, μέλος Π.Γ. του ΔΗ.ΣΥ).* Πρόκειται όπως γράφει ο δημοσιογράφος Γ. Φράγκος για τη «συνειδητοποίηση του επερχόμενου οδυνηρού συμβιβασμού ως νομοτελειακής κατάληξης μιας ήττας που ήταν προϊόν προδοσίας» (Φιλελεύθερος)

Όλα αυτά μαρτυρούν πόσο ειλικρινείς και φιλειρηνικές είναι οι διαθέσεις της πολιτικής ηγεσίας που διαπραγματεύεται («σκληρή διαπραγμάτευση») τη δημιουργία ενός κοινού κράτους στο οποίο πρόκειται να ζήσουν αύριο έλληνες και τούρκοι.

Μια αναδρομή στο πως προέκυψε και που οδηγήθηκε η 1η Κυπριακή Δημοκρατία πριν 45 χρόνια (Φεβρουάριος 1959!) είναι χρήσιμο στην κατανόηση των πραγματικών διαθέσεων της ε/κ άρχουσας τάξης σήμερα και τις προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες συζητείται η δημιουργία της 2ης Κυπριακής Δημοκρατίας.

Μακάριος και Κουτσιούκ υπογράφουν τις συμφωνίες εγκαθίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας υπο την εποπτία των βρεττανών και της ελληνικής και τουρκικής κυβέρνησης. Καμιά απο τις δυό πλευρές που υπέγραψε τις συμφωνίες της Ζυρίχης δεν την είδε σαν μια τελική διευθέτηση του κυπριακού αλλά σαν ένα ενδιάμεσο σταθμό για τις πάρα πέρα επιδιώξεις τους. Σήμερα ετοιμάζονται για μια νέα συμφωνία αλλά κανείς απο αυτούς που την "μαγειρεύουν" ή την διαπραγματεύονται δεν μπορεί να μας εγγυηθεί ότι δεν θα έχει τη τύχη της προηγούμενης. Μόνη μας ελπίδα ένα πραγματικό κίνημα επαναπροσέγγισης απο τους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών που πλήρωσαν τόσο ακριβά το τίμημα των πολέμων στη Κύπρο.

1959 - 1963

Με το Δημοψήφισμα του '50 ο κίνδυνος της Ένωσης γίνεται χειροπιαστός για τους Τουρκοκύπριους και η ένταση ανάμεσα στις δύο κοινότητες αυξάνεται. Με το ξεκίνημα του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ το '55 η Ένωση γίνεται πραγματική απειλή, και δημιουργούνται οι πρώτες ένοπλες τ/κ ομάδες, η ΒΟΛΚΑΝ που μετονομάστηκε το '57 σε ΤΜΤ και οι εθνικές συγκρούσεις και προβοκάτσιες εντείνονται.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν το 1958 η περίπτωση του Ιρφάν Ναδίρ - πατέρα του γνωστού τ/κ εκατομμυριούχου Ασίλ Ναδίρ — που έφερε επιβατηγά λεωφορεία από την Αγγλία στην Αμμόχωστο. Είχε φήμη σαν ένας από τους λίγους Τούρκους που μπορούσαν να συναγωνιστούν τους Έλληνες, που κυριαρχούσαν στην εμπορική ζωή του νησιού. Οι έλληνες έβαλαν φωτιά στα λεωφορεία του!

Τον Φλεβάρη του 1959 υπογράφτηκε στο Λονδίνο από τον Μακάριο και τον Κουτσιούκ η συμφωνία Ζυρίχης-Λονδίνου και τον Αύγουστο του 1960 ανακηρύσσεται η Κυπριακή Δημοκρατία. Με βάση τη συμφωνία αποκλειόταν η Ένωση και η Διχοτόμηση και η αλλαγή ορισμένων άρθρων του Συντάγματος.

Η υπογραφή των συμφωνιών θεωρήθηκε τότε προδοσία από τον Γρίβα και τους εθνικιστές επειδή απέκλειε οριστικά την Ένωση ενώ για την ε/κ άρχουσα τάξη και τον Μακάριο το Ζυριχικό κράτος αποτελούσε έναν ενδιάμεσο σταθμό για την Ένωση. Για το ΑΚΕΛ το '59, το κύριο πρόβλημα της συμφωνίας ήταν επίσης ότι αποκλείονταν η Ένωση και αναγνωρίζονταν δικαιώματα στην Τουρκία. Μόνο πολύ αργότερα, όταν η Ένωση έπαψε να είναι στο άμεσο πρόγραμμα του ΑΚΕΛ, πρόβαλλαν σαν το κύριο πρόβλημα των συμφωνιών την παραμονή των Αγγλικών Βάσεων.

Με αυτές τις δυσοίωνες προοπτικές και τον εθνικισμό βαθιά ριζωμένο και στις δύο κοινότητες ήταν που ξεκίνησε η δημιουργία της ΚΔ το 1960.

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη προσπάθησε να χρησιμοποιήσει την οικονομική υπεροχή που είχε και το «κοινό» κράτος με τους τ/κ που ουσιαστικά έλεγχε για να εμποδίσει και να χειροτερέψει ακόμη περισσότερο τη θέση των τ/κ αντιπάλων της.

Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης ακινήτων δεν πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια και υποστατικά σε τ/κ. Οι ελληνικές επιχειρήσεις, τράπεζες και άλλες δεν προσλάμβαναν ούτε σαν υπάλληλους τους τουρκοκύπριους. Οι κρατικές υπηρεσίες κωλυσιεργούσαν στην εξυπηρέτηση τους ενω το υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας αρνιόταν ακόμα και να τους δώσει άδεια να κάνουν δικές τους επιχειρήσεις, όπως έκανε με τον αλευρόμυλο που ήθελαν να δημιουργήσουν οι τουρκοκύπριοι. Για να πάρουν άδεια οι τουρκοκύπριοι συνήθως αναγκάζονταν να βάλουν ελληνοκύπριο συνέταιρο.

Αποκορύφωμα αυτών των οικονομικών και πολιτικών ανταγωνισμών ήταν η προσπάθεια της ε/κ άρχουσας τάξης να «βελτιώσει» το Σύνταγμα και η πρόταση για αλλαγή των 13 σημείων του Μακάριου το '63 με στόχο να αφαιρέσει από τους τ/κ κάθε προνόμιο που τους έδινε το Σύνταγμα της Ζυρίχης. Το αποτέλεσμα ήταν οι διακοινοτικές συγκρούσεις και ο πόλεμος 1963-64 που εκτός από τους νεκρούς δημιουργήθηκαν οι πρώτοι αγνοούμενοι και πρόσφυγες που στην πλειοψηφία τους ήταν τ/κ.

Η ελπίδα για ειρήνη

Σαραντα πέντε χρόνια μετα οι ανταγωνισμοί αυτοί όχι μόνο έχουν αναβαθμιστεί αλλά σφραγίστηκαν με πολέμους και ποτάμια αίματος. Όπως και τότε με τις συμφωνίες Ζυρίχης έτσι και σήμερα το σχέδιο Ανάν προσπαθεί να «συμφιλιώσει» δύο άρχουσες τάξεις μέσα στην Κύπρο και άλλες δύο την Ελληνική και Τουρκική μέσα στα πλαίσια μιας νέας ιμπεριαλιστικής τάξης πραγμάτων. Όπως και τότε έτσι και σήμερα ακούγονται παρόμοια επιχειρήματα, ότι το σχέδιο δεν είναι «λειτουργικό» και «βιώσιμο» και χρειάζεται «βελτιώσεις». Η ελπίδα για βιώσιμη και ειρηνική λύση δεν πρόκειται να προκύψει από τα σχέδια των ιμπεριαλιστών και τις «εγγυήσεις» τους. Ούτε βέβαια από τις «ειλικρινείς» διαθέσεις του κομματιού της ε/κ άρχουσας τάξης που επιδιώκει μια διευθέτηση μέσα από τις «σκληρές» διαπραγματεύσεις ούτε κι από τους «ρεαλιστές» που μιλάνε για λύση τώρα και στην πορεία «να βελτιώσουμε μαζί με τους συμπατριώτες μας Τουρκοκύπριους τα οποιαδήποτε αρνητικά σημεία της Συμφωνίας».

Σήμερα, σ' αντίθεση με το 1959 και τη δημιουργία της πρώτης ΚΔ, σήμερα υπάρχει μια σημαντική διαφορά. Εμφανίστηκε ένα κίνημα στο βορρά που κατάφερε να ραγίσει το τείχος του εθνικισμού και του μίσους και χιλιάδες ε/κ και τ/κ που επιθυμούν ειρήνη, συναδέλφωση και συμβίωση σε πείσμα των διαθέσεων των πολιτικών ηγεσιών τους. Στο χτίσιμο αυτού του κινήματος βρίσκεται η ελπίδα για μια βιώσιμη, δίκαιη και ειρηνική λύση στο νησί.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Κυπριακές Αερογραμμές

«Σχέδιο δράσης» σημαίνει απολύσεις

Οι Κυπριακές Αερογραμμές ετοιμάζουν «σχέδιο δράσης» με το οποίο θέλουν να φορτώσουν τα προβλήματα και τα ελλείμματα της εταιρίας, στις πλάτες των εργαζομένων. Ήδη η εταιρία μιλά για την ανάγκη να γίνουν μαζικές απολύσεις και ζητά θυσίες από τους εργαζόμενους για να μη καταστραφεί η εταιρία. Ακόμα και τις χαμηλές μισθολογικές αυξήσεις του 10.5% που πήραν οι εργαζόμενοι για τα επόμενα τρία χρόνια απειλούν να τις κόψουν.

Για τα προβλήματα και τα ελλείμματα των Κυπριακών Αερογραμμών δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Ευθύνεται το Διοικητικό Συμβούλιο και η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών. Πολλά εκατομμύρια λίρες έχουν χαθεί από τις λανθασμένες αγορές αεροπλάνων ή από τις ζημιογόνες πωλήσεις αεροπλάνων. Χαρακτηριστικά η εταιρία πλήρωσε 5.5 εκ λίρες για καθυστέρηση 719 ημερών για τρία αεροπλάνα. Πολλά εκατομμύρια λίρες έχουν χαθεί για την δημιουργία της νέας θυγατρικής εταιρίας της Hellas Jet με έδρα την Αθήνα. Το νέο Διοικητικό Συμβούλιο προσπαθεί να φορτώσει αυτά τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων..

Αυτά αποτελούν σκάνδαλο και όμως η κυβέρνηση αντί να ζητήσει να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι ετοιμάζει "σχέδιο δράσης για την έξοδο της εταιρίας από την κρίση". Αυτό σημαίνει απολύσεις και θυσίες για τους εργαζόμενους. Ξέρουν βέβαια ότι για να περάσουν τα όποια μέτρα χρειάζεται να εξασφαλίσουν την συναίνσει των συντεχνιών.

Δυστυχώς οι ηγεσίες των συντεχνιών μιλούν ήδη για διάλογο και δηλώνουν έτοιμες για συναίνεση και υποχωρήσεις.

Οι διαβεβαιώσεις της εταιρίας και της ηγεσίας των συντεχνιών πως δεν θα θυματοποιηθεί κανένας εργαζόμενος δεν αρκούν. Δεν πείθουν κανένα και ούτε εξασφαλίζουν τις δουλείες και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Καμία ανοχή και κανένας διάλογος με αυτούς που απειλούν τις δουλείες και τα μεροκάματα των εργαζομένων.

Χρειάζεται μια δυναμική απάντηση. Χρειάζονται απεργίες και κινητοποιήσεις για να προστατέψουν τις δουλείες και τα δικαιώματα τους που κερδίθηκαν με τόσους αγώνες. Αυτό μπορούν να το πετύχουν μόνο με την ενότητα των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές γι'αυτό πρέπει να σπρώξουν τις ηγεσίες των συντεχνιών να έχουν μία κοινή στάση. Απέναντι σ'αυτή την μετωπική επίθεση χρειάζεται μία μετωπική και δυναμική απάντηση. Όποιο κομμάτι των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές και αν κτυπά το «σχέδιο δράσης» η αντίδραση πρέπει να είναι καθολική. Όλοι μαζί πρέπει να απαντήσουν με δυναμικές απεργίες.

Ν.Α.

"Ρύθμισή απεργιών στις ουσιώδεις υπηρεσίες

Προετοιμάζονται για νέες επιθέσεις στις κατακτήσεις των εργαζομένων

Αν κυβέρνηση Κληρίδη δεν κατάφερε στα 10 χρόνια της διακυβέρνησης της να απαγορεύσει τις απεργίες στις ουσιώδεις υπηρεσίες, η κυβέρνηση του Τάσου μέσα σε λιγότερο απο ένα χρόνο κατάφερε το περιορισμό αυτού του δικαιώματος σε σημαντικό βαθμό. Αυτό φυσικά έγινε κατορθωτό μόνο με την συναίνεση της ηγεσίας των συντεχνιών.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΠΑΣΥΔΥ, ΔΕΟΚ και οι ηγεσίες των Εργοδοτών (ΟΕΒ) και των Βιομηχάνων (ΚΕΒΕ) μαζί με τον υπουργό Εργασίας κατέληξαν σε συμφωνία για τις απεργίες στις ουσιώδεις υπηρεσίες. Η συμφωνία δεν είναι νόμος, αλλά αποτελεί προέκταση και συμπλήρωση του Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων, και των κανονισμών της Μικτής Επιτροπής Προσωπικού Κυβέρνησης — ΠΑΣΥΔΥ.

Αυτή η συμφωνία θα εφαρμόζεται μετά την κήρυξη εργατικού αδιεξόδου. Η διαφορά θα παραπέμπεται σε επιτροπή διαιτησίας η οποία θα αποφασίσει μέσα σε 6 εβδομάδες. Η συμφωνία προβλέπει βέβαια ότι τα μέλη αυτής της επιτροπής τα διορίζει ο υπουργός Εργασίας. Η απόφαση αυτής της Επιτροπής Διαιτησίας δεν είναι δεσμευτική και οι εργαζόμενοι θα μπορούν να προχωρήσουν σε απεργία μόνο μετά που θα περάσουν αλλες 25 μέρες από την γραπτή προειδοποίηση.

Μ'αυτό τον τρόπο δεν μπορούν οι εργαζόμενοι σ'αυτούς του κλάδους να απεργήσουν για άμεσα ζητήματα που χρειάζονται άμεση απάντηση όπως για παράδειγμα ήταν η απεργία των εργατριών στα Πλυντήρια με τη απόφαση της κυβέρνησης να προκηρύξει ξανά τις προσφορές για την ιδιωτικοποίηση τους.

Φανταστείτε ακόμα τους νοσοκόμους ή τους γιατρούς να κηρύξουν εργατική διαφορά και να πρέπει να κάτσουν στην επιτροπή διαιτησίας που θα ορίζει ο Υπουργός Εργασίας ο οποίος μετέχει στο υπουργικό μαζί με τον Υπουργό Υγείας και μαζί συλλογικά παίρνουν τις αποφάσεις για τις οποίες ίσως αναγκάζονται οι νοσοκόμοι ή οι γιατροί ή ο οποιοσδήποτε άλλος κλάδος να πάρει απεργιακά μέτρα. Αυτό και αν είναι κοροϊδία.

Οι 6 εβδομάδες της διαιτησίας και οι άλλες 25 μέρες προειδοποίηση ακριβώς έχει σαν στόχο να παγώσει και να σπάσει τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων και κύρια να εμποδίσει τις αυθόρμητες απεργίες αυτές που είδαμε το τελευταίο διάστημα να γίνονται χωρίς την έγκριση της ηγεσίας των συντεχνιών.

Σίγουρα οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν θέλουν να έχουν φαινόμενα όπως τις απεργίες στα αεροδρόμιο Λάρνακα για το Β.Ο.Τ όπου οι εργαζόμενοι απεργούσαν παρά την αντίθεση και τις συστάσεις της ηγεσίας και των τριών συντεχνιών. Οι νέες ρυθμίσεις εξυπηρετούν και ευνοούν την συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να έχει ακόμα μεγαλύτερο έλεγχο πάνω στις αντιδράσεις των ιδίων των εργαζομένων από τα κάτω.

Σαν ουσιώδης υπηρεσίες καθόρισαν τα λιμάνια, τις τηλεπικοινωνίες , το ηλεκτρικό ρεύμα, τις αερομεταφορές, τον έλεγχο εναέριας κυκλοφορίας, τα νοσοκομεία. Αυτή η λίστα ανάλογα με τις αντιδράσεις και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, μπορεί να μακραίνει. Όπως για παράδειγμα με τους εργαζόμενους στο Τσιμέντο ή τα λεωφορεία κλπ.

Τους εργοδότες και την κυβέρνηση τους ανησυχούν οι πιθανές αντιδράσεις στα αντεργατικά σχέδια που προγραμματίζουν να εφαρμόσουν σε βάρος των εργαζομένων. Οι αλλαγές που θέλουν να φέρουν στο ασφαλιστικό και τις συντάξεις, οι ιδιωτικοποιήσεις υπηρεσιών όπως για παράδειγμα τα Πλυντήρια των Νοσοκομείων, οι αλλαγές με τα ελαστικά ωράρια και η αύξηση στο δημόσιο της απογευματινής εργασίας. Όλα αυτά που θέλουν να περάσουν σε βάρος των εργαζομένων ξέρουν ότι ένας σπινθήρας μπορεί να τους ανάψει ολόκληρη πυρκαγιά. Αυτό θέλουν κυβέρνηση και εργοδότες να προλάβουν.

Οι εργαζόμενοι από τα κάτω όπου και αν ανήκουν στο δημόσιο ή τον ιδιωτικό τομέα πρέπει να εμποδίσουν την εφαρμογή αυτής της αντεργατικής συμφωνίας στην πράξη. Μόνο έτσι μπορούμε να κρατήσουμε τις κατακτήσεις μας και να υπερασπιστούμε το δημοκρατικό δικαίωμα της απεργίας.

Νίκος Αγιομαμίτης

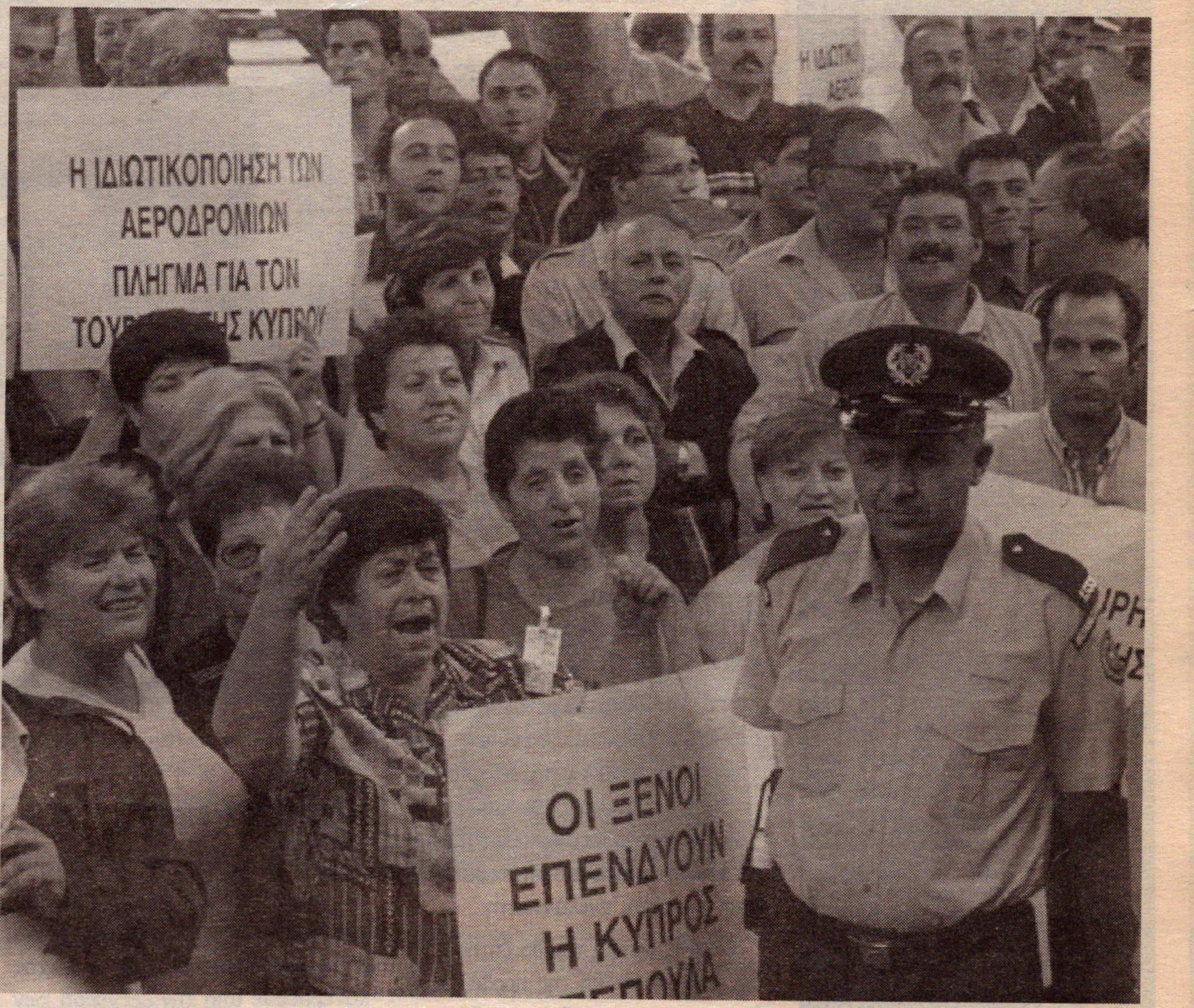

24ον Συνέδριο ΠΕΟ

"Ισορροπίες" ανάμεσα στις προσδοκίες των εργαζομένων και τις ανάγκες της οικονομίας

Το συνέδριο τη ΠΕΟ έγινε σε μια σημαντική περίοδο για το συνδικαλιστικό κίνημα. Με κεντρικό σύνθημα «Στην Ευρώπη: Με στόχο την επανένωση. Με την οργάνωση δύναμη και προοπτική» έμοιαζε να θέλει να δώσει απαντήσεις στις ανησυχίες των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι για μια δεκαετία βρέθηκαν να συγκρούονται με τις νεοφιλελεύθερες συνταγές που προσπάθησε να περάσει η προηγούμενη κυβέρνηση με πρόσχημα την εναρμόνιση με την Ευρώπη. Σήμερα έχοντας στην εξουσία μια «δικιά» τους κυβέρνηση, λίγες μέρες πριν την τελική ένταξη στην Ε.Ε, νιώθουν το κόστος ζωής να αυξάνει κατακόρυφα και οι πιέσεις στα μεροκάματα, ωράρια, συντάξεις, συμβάσεις να εντείνονται, δημιουργώντας ένα θολό και αβέβαιο περιβάλλον που επιτείνει το αίσθημα ανασφάλειας για το μέλλον. Ήταν ένα αίσθημα που ήταν διάχυτο μέσα στους σύνεδρους και στις συζητήσεις. Τι γίνεται τώρα με την Ευρώπη, τι γίνεται με τις συμβάσεις, τα προσωπικά συμβόλαια, πώς αντιδρούμε.

Το πώς απαντούμε στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Ε.Ε ήταν ένα από τα ζητήματα που το συνέδριο κλήθηκε να δώσει απαντήσεις. Δυστυχώς τλειώνοντς άφησε το ζήτημα να αιωρείται και τις ανησυχίες και τον προβληματισμένο των εργαζομένων να παραμένουν.

Παρά τις γενικά σωστές διαπιστώσεις, όπως για παράδειγμα ότι «η Ε.Ε εξακολουθεί να είναι μια προωθημένη μορφή καπιταλιστικής, πολιτικοοικονομικής ολοκλήρωσης που στηρίζεται στην ανάγκη διεύρυνσης του μεγάλου μονοπωλιακού Ευρωπαϊκού κεφαλαίου, διεύρυνσης της επιφάνειας δράσης της Ευρώπης και παράλληλα ισχυροποίησης και συσπείρωσης της απέναντι στους άλλους ισχυρούς πόλους του καπιταλισμού (ΗΠΑ-Ιαπωνία)» ή το ότι «Τα κριτήρια που αποφασίστηκαν στο Μάαστριχ θέτουν την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της Ευρώπης μέσα σε ένα αυστηρό πλαίσιο δημοσιονομικής πολιτικής και πειθαρχίας Τα κριτήρια αυτά για όσες χώρες ήθελαν να ενταχθούν στην ΟΝΕ και αργότερα στο Ευρώ, οδήγησαν σε πολιτικές οικονομικής περισυλλογής και λιτότητας, πολιτικής ιδιωτικοποίησης των ημιδημόσιων και δημόσιων επιχειρήσεων, περιορισμού των κοινωνικών παροχών και κοινωνικών υπηρεσιών, απορύθμισης των εργασιακών σχέσεων, επιθέσεις κατά των ασφαλιστικών συστημάτων» καταλήγει: «ως ΠΕΟ θα στηρίξουμε την κυβέρνηση στην εφαρμογή του προγράμματος της».

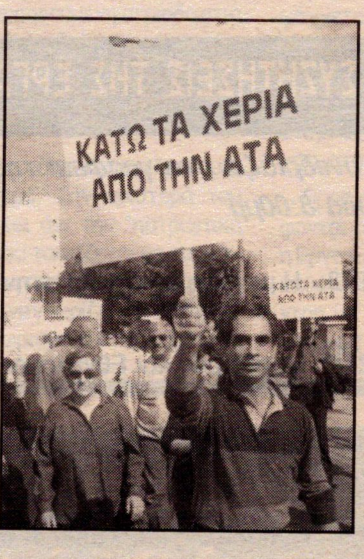

Εδώ πραγματικά υπάρχει μια αντίφαση. Πώς μπορεί να στηρίξεις μια κυβέρνηση που το πρόγραμμα της είναι η σύγκληση με τα κριτήρια του Μάαστριχ και η ένταξη στην ΟΝΕ και ταυτόχρονα να αντιμετωπίσεις αποτελεσματικά όλες τις αρνητικές συνέπειες που διαπιστώνεις οτι αυτό συνεπάγεται για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Το δεύτερο ζήτημα που ήταν κεντρικό στο συνέδριο ήταν η ειρήνη και η λύση του Κυπριακού. Υπήρχε ένα αρκετά καλό κλίμα και ένας έντονος ενθουσιασμός σε όλη την διάρκεια του συνεδρίου από την παρουσία, για πρώτη φόρα μετά από πολλές δεκαετίες, Τουρκοκύπριων και Τούρκων συνδικαλιστών. Οι χαιρετισμοί των αντιπρόσωπων τους ήταν από τις πιο συγκινητικές στιγμές του Συνεδρίου. Κάτι που επιβεβαιώνει τα αισθήματα αλληλεγγύης και συναδέλφωσης που υπάρχουν ανάμεσα στους απλούς εργαζομένους.

Δυστυχώς και σε αυτό το ζήτημα το Συνέδριο έμοιαζε να μένει πίσω από τις πραγματικές διαθέσεις των εργαζομένων. Η επαναβεβαίωση της πλήρης στήριξης στους χειρισμούς του Τάσσου Παπαδόπουλου περιορίζει την προοπτική της κοινής δράσης των εργαζομένων στις δύο πλευρές, στα πλαίσια των διπλωματικών ελιγμών και συμφερόντων της κάθε πλευράς. Δεν είναι τυχαίο το οτι το Πανσυδικαλιστικό Φόρουμ αντί να λειτουργήσει σαν το κέντρο συντονισμού των αγώνων των εργαζομένων και της προσπάθειας για ειρήνη, βρίσκεται ουσιαστικά σήμερα αδρανοποιημένο. Το τέλος του Συνεδρίου βρίσκει την ΠΕΟ να ακροβατεί ανάμεσα στις πιέσεις που δέχεται από τους εργαζόμενους και στην ανάγκη της να στηρίξει και να δικαιολογήσει την πολιτική της κυβέρνησης.

Πέτρος Μιχαήλ

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"Αντίο Λένιν"

Τι υπήρχε πίσω από το τείχος;

Ξεκίνησε η προβολή της ταινίας «Αντίο Λένιν» (Goodbye, Lenin) που θεωρείται η καλύτερη ευρωπαϊκή ταινία της σεζόν.

Η μητέρα του πρωταγωνιστή της ταινίας Αλεξ, μια παρασημοφορημένη κομμουνίστρια της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας, πέφτει σε κώμα λίγο πριν την κατάρρευση του τοίχους του Βερολίνου.

Η κρισιμότητα της κατάστασής της δεν αφήνει περιθώρια στα παιδιά της να της αποκαλύψουν την αλήθεια, όταν εκείνη επανέρχεται μετά από οκτώ μήνες. Το σταλινικό καθεστώς είναι πια παρελθόν και ο Άλεξ με την αδελφή του αναλαμβάνουν το απίθανο εγχείρημα να διατηρήσουν το «σοσιαλισμό σε ένα και μόνο διαμέρισμα».

Η ταινία περιστρέφεται γύρω από ένα ψέμα. Όταν το τερατώδες ψέμα του σταλινισμού καταρρέει ακολουθεί το ψέμα του σοσιαλισμού σε 79 τ.μ. Την τραγωδία ακολουθεί η φάρσα και η εφευρετικότητα του Άλεξ αποδεικνύεται ανεξάντλητη:

Όταν η μητέρα του θα ζητήσει να δει τηλεόραση, θα της προβάλει σε βίντεο... περυσινά δελτία ειδήσεων με πανομοιότυπες και μονότονα επαναλαμβανόμενες κομματικές αποφάσεις.

Για να γίνει το ψέμα περισσότερο αληθοφανές, ο Αλεξ θα φροντίσει να επισκεφτούν τη μητέρα του δύο νέοι πιονέροι (υποτιθέμενα μέλη της κομματικής οργάνωσης για παιδιά) που θα της απαγγείλουν φλογερούς κομματικούς ύμνους (έναντι αμοιβής 20 μάρκων).

Σκηνοθετημένο

Οταν θα αναγκαστεί να της μιλήσει για την πτώση του Τείχους, θα της παρουσιάσει ένα σκηνοθετημένο βίντεο που υποστηρίζει ότι το Τείχος κατέρρευσε από την εξέγερση των δυτικών που συρρέουν κατά χιλιάδες στον σοσιαλιστικό παράδεισο.

Η μητέρα του ποτέ δεν θα μάθει την αλήθεια. Θα πεθάνει εφησυχασμένη έχοντας την αυταπάτη ότι το καθεστώς ισχυροποιείται και ότι τίποτα δεν το απειλεί...

Ουσιαστικά η ταινία αποτελεί μια συναισθηματική ματιά πάνω στις εξελίξεις που συγκλόνισαν την πρώην Ανατολική Γερμανία παρά μια προσπάθεια διερεύνησης των αιτιών που οδήγησαν στη διάλυση του ανατολικού μπλοκ.

Η στάση του "Good Bye, Lenin!" απέναντι στο σταλινικό καθεστώς κυμαίνεται ανάμεσα στη σάτιρα και τη νοσταλγία (είναι χαρακτηριστικό ότι η ταινία τελειώνει με τη φράση «Η Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία θα είναι πάντα η μητέρα μου»). Το ίδιο ισχύει για την επέλαση του (δυτικού) καπιταλισμού: η στάση του σκηνοθέτη κυμαίνεται ανάμεσα στην ελπίδα και τη διάψευση των προσδοκιών.

Ισως το πραγματικό πρόβλημα της ταινίας εκφράζεται στον τίτλο της: Οι εργάτες της Ανατολικής Ευρώπης αποχαιρέτισαν μαζικά το σταλινισμό αλλά στην προσπάθειά τους να αντισταθούν στις επιθέσεις του δυτικού καπιταλισμού θα χρειαστεί να ξαναβρούν το νήμα της εξέγερσης και της επανάστασης, τον ίδιο τον Λένιν κάτω απ' τη σταλινική αγιοποίησή του.

Παρά τα προβλήματά της, η ταινία βλέπεται ευχάριστα αποτελώντας μια από τις πρώτες καταγραφές της κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ από τη σκοπιά των ανθρώπων που πρωταγωνίστησαν στις εξελίξεις.

Γιάννης Γιαννουλέας

Αίθουσα Πάνθεον,
τηλ 22675787

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

17/3: Η μεγάλη ανατροπή στην Ισπανία

24/3: Μαρξισμός και Εθνικισμός

31/3: Σχέδιο Ανάν: Ούτε με τους εθνικιστές, ούτε με τους ιμπεριαλιστές

7/4: Μισιαούλης και Καβάζογλου: Η παράδοση της αντίστασης στον εθνικισμό στη Κύπρο

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Παγκόσμια Μέρα Γυναικών

Ο πρόεδρος της «αλλαγής» στην προεκλογική του εκστρατεία υποσχέθηκε την «εγκαινίαση μιας κοινωνίας ισότητας, χωρίς αποκλεισμούς και προκαταλήψεις .» με ιδιαίτερη αναφορά στην ισότητα των δυό φύλων και κάλεσε μάλιστα «τους πολίτες να είναι μάρτυρες ότι αυτά θα γίνουν».

Στην επινίκια ομιλία του στο «Ελευθερία» ξαναδεσμεύτηκε ότι θα «εφαρμόσει πλήρη ισότητα ανδρών και γυναικών».

Το τμήμα Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, έχει εκδώσει το 2002 οδηγό που αφορά τον Νόμο για ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών στην Απασχόληση και επαγγελματική εκπαίδευση, με σκοπό την προώθηση του σχετικού νόμου που έχει ψηφιστεί από το 1991 αλλά ποτέ δεν εφαρμόστηκε.

Ολες αυτές οι αναφορές από πολιτικούς που αφήνουν να εννοηθεί ότι με τη βουλα ενός προγράμματος ή ενός νόμου θα φέρουν διαμιάς την ισότητα ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες είναι ουτοπικές, όσο καλές προθέσεις μπορεί να έχουν αυτοί που την επαγγέλονται. Διαφορετικά θα πρέπει να μας εξηγήσουν γιατί μέχρι τώρα δεν έχει μπεί στην πράξη ο νόμος του 1991 ή γιατί σε ολόκληρη την «πολιτισμένη» Ευρώπη κανένας νόμος μέχρι τώρα όχι μόνο δεν έφερε την ισότητα αλλά ούτε καν άνοιξε ένα μικρό μονοματάκι γι'αυτήν.

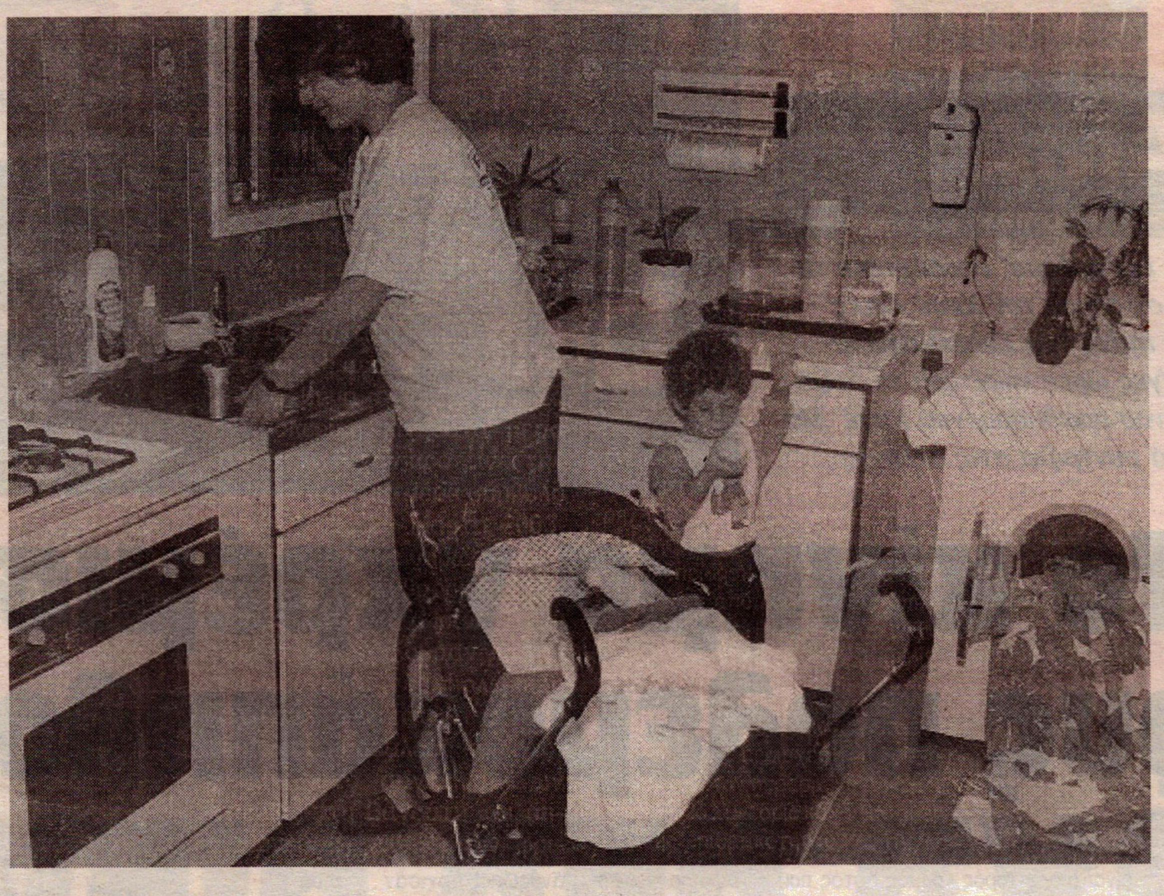

Αγώνες

Αντίθετα εκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον πλανήτη βρέθηκαν στην ανάγκη να παλέψουν ξανά και ξανά για τα δικαιώματα τους.

Από τις εργάτριες ιματισμού της Νέας Υόρκης που το 1908 κέρδισαν μέσα από ένα πολύχρονο αγώνα την ίση αμοιβή για ίση εργασία και το δικαίωμα στον συνδικαλισμό, φτάνουμε το 1917 στις εργάτριες της Ρωσίας που με τους άνδρες συντρόφους τους μέσα από την επανάσταση και την εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο, άνοιξαν για πρώτη φορά στην ιστορία την προοπτική μιας πραγματικής ισότητας ανδρών και γυναικών όχι απλώς ψηφίζοντας νόμους(ίση αμοιβή για ίση εργασία, δικαίωμα στην έκτρωση, κλπ) αλλά παίρνοντας όλα τα απαραίτητα μέτρα (λειτουργία παιδικών σταθμών, κοινοτικών εστιατορίων) δημιουργώντας έτσι τις απαραίτητες προυποθέσεις για τον δρόμο προς την απελευθέρωση των γυναικών.

Την δεκαετία του 1960 το γυναικείο κίνημα πάλεψε ξανά για τα ίδια αιτήματα των προκατόχων του. Δικαίωμα στην έκτρωση, ίση αμοιβή για ίση εργασία, κλπ.

Μετα από σχεδόν ένα αιώνα από το 1908, την εποχή της παγκοσμιοποίησης, εκατομμύρια γυναίκες ζουν σε συνθήκες παρόμοιες με τις εργάτριες των αρχών του αιώνα. 27 εκατομμύρια εργαζόμενοι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία γυναίκες, στα εργοστάσια των πολυεθνικών στις λεγόμενες «ζώνες ελεύθερου εμπορίου» εργάζονται 12 με 16 ώρες την ημέρα, χωρίς κοινωνική ασφάλιση, προστασία της μητρότητας και της παιδικής εργασίας, χωρίς συνδικαλισμό.

Ζουν σε παραπήγματα δίπλα από τους χώρους που εργάζονται, πολλές φορές χωρίς καν νερό. Υποβάλλονται συστηματικά σε τεστ εγκυμοσύνης για την εξασφάλιση της απρόσκοπτης απασχόληση τους.

Χιλιάδες ανώνυμες εργαζόμενες στον «πολιτισμένο» κόσμο κατεβαίνουν σε μικρούς και μεγάλους αγώνες για να υπερασπίσουν το δικαίωμα στη δουλειά, σε αξιοπρεπείς μισθούς και το δικαίωμα στον συνδικαλισμό. (Σούπερμάρκετ Ορφανίδη).

Το ίδιο το κράτος αυτά που παραχώρησε μέσα από νόμους στις γυναίκες κάτω από την πίεση διεκδικητικών αγώνων τα παίρνει πίσω σε περιόδους κρίσεις κάτω από τις «κραυγές» των βιομηχάνων για S.O.S για το κέρδος που πέφτει.

Κανένας νόμος, καμιά πολιτική διακήρυξη κανενός κόμματος δεν μπορεί να φέρει την πραγματική ισότητα των δυό φύλων ενόσω ζούμε στο συγκεκριμένο σύστημα όπου μια μειοψηφία έχει τον έλεγχο της κοινωνίας.

Διακρίσεις

Η καταπίεση της γυναίκας δεν είναι αποτέλεσμα μιας νοοτροπίας των ανδρών, που θέλουν συνειδητά όλες τις γυναίκες κατώτερες. Είναι επιλογή του συστήματος των λίγων πλούσιων που κερδίζουν από την καταπίεση, την εκμετάλλευση και την διάσπαση της εργατικής τάξης. Ο καπιταλισμός την ίδια στιγή που έσπρωξε τις γυναίκες στην παραγωγή, την ίδια στιγμή κρατά την ιδεολογία της κατωτερότητας της γυναίκας και διαιωνίζει τις διακρίσεις σε βάρος της. Οχι μόνο για να την χρησιμοποιεί σαν φτηνό εργατικό δυναμικό αλλά και να την υποχρεώνει να συνεχίζει την απλήρωτη εργασία μέσα στην οικογένεια. Να φροντίζει το σύζυγο, τα παιδιά, τους ηλικιωμένους γονείς

Σήμερα που η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε κρίση και χτυπά το σύνολο της εργατικής τάξης, η ζωή γίνεται ακόμα πιο σκληρή για τις γυναίκες. Μπορεί τα κέρδη των αφεντικών να διογκώνονται, αλλά μια σειρά από κατακτήσεις όπως οι κρατικοί παιδικοί σταθμοί, η δημόσια υγεία και παιδεία ξηλώνονται. Η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών αναγκάζει τη γυναίκα να μεταμορφώνεται σε νοσοκόμα της οικογένειας, σε δασκάλα για βοήθεια των παιδιών, σε ένα σωρό ρόλους που απαλλάσουν από τα έξοδα.

Παράλληλα, η αστική ιδεολογία θέλει την γυναίκα να έχει πάντα χρόνο για τον εαυτό της. Να είναι όμορφη, σέξι, να τρέχει στα γυμναστήρια. Μια ολόκληρη βιομηχανία προϊόντων ομορφιάς και αδυνατίσματος, σεξουαλικών αντικειμένων, ρούχων σε μέγεθος extra small και μόντελινγκ έχει στηθεί για αυτό το σκοπό και μετατρέπει τη γυναίκα σε σεξουαλικό αντικείμενο.

Ο "πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" έχει ενισχύσει την καταπίεση των γυναικών παγκόσμια. Τεράστια ποσά ξοδεύονται για τους εξοπλισμούς, την ίδια στιγμή που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για νοσοκομεία, σχολεία, κοινωνική πρόνοια και ασφάλιση. Αν πάμε στις γυναίκες της Μέσης Ανατολής ο πόλεμος έχει φέρει εξαθλίωση στις ζωές εκατομμυρίων γυναικών, που βλέπουν τα σπίτια τους να καταστρέφονται από τις βόμβες, τους άντρες, τα παιδιά τους και τους συγγενείς τους να σκοτώνονται. Η ανάγκη της επιβίωσης έχει καταδικάσει χιλιάδες γυναίκες στην πορνεία, την εργασία με απάνθρωπους όρους, τον φόβο. Η επιλογή της μετανάστευσης δεν είναι εύκολη καθώς σε κάθε χώρα έχουν να αντιμετωπίσουν τα ρατσιστικά μέτρα της κάθε κυβέρνησης, με πρόσφατο παράδειγμα την απαγόρευση της μαντίλας για τις μουσουλμάνες γυναίκες στη Γαλλία.

Ο καπιταλισμός είναι ένα βάρβαρο σύστημα που επιβιώνει από την καταπίεση και τις επιθέσεις του στην εργατική τάξη, με μεγαλύτερα θύματά του τις γυναίκες σε όλο τον κόσμο. Η απελευθέρωση των γυναικών δεν μπορεί να επιτευχθεί σε αυτή την κοινωνία που κέντρο της έχει την εκμετάλλευση των ανθρώπων και τα κέρδη των λίγων. Γι'αυτό και δεν μπορεί να έρθει μέσα από τα μέτρα που υπόσχονται όσοι υπερασπίζονται αυτό το σύστημα ή επιθυμούν να το διαχειριστούν. Η απελευθέρωση των γυναικών είναι κομμάτι της πάλης για μια άλλη κοινωνία όπου οι άνθρωποι θα είναι πάνω από τα κέρδη.

Η όλο και αυξανόμενη συμμετοχή των γυναικών στην παραγωγή, έσπασε την απομόνωση του σπιτιού και τις ανέδειξε όλα αυτά τα χρόνια σαν ένα από τα πιο μαχητικά κομμάτια της εργατικής τάξης. Αν ανατρέξουμε στην ιστορία, θα διαπιστώσουμε ότι οι γυναίκες έχουν βρεθεί στην πρώτη γραμμή της πάλης για την απελευθέρωση. Κατακτήσεις όπως οι προστατευτικές νομοθεσίες για τις εργαζόμενες γυναίκες, οι αυξήσεις στους μισθούς και η κοινωνική ασφάλιση είναι αποτέλεσμα των δικών τους αγώνων για ισότητα. Κοινωνικά δικαιώματα όπως το δικαίωμα στο ελεύθερο διαζύγιο και την έκτρωση είναι αποτέλεσμα της δικής τους πάλης ενάντια στο σεξισμό.

Σήμερα, που οι γυναίκες αποτελούν πάνω από το μισό πληθυσμό της γης, ο ρόλος τους σε μια σειρά από αγώνες παραμένει πρωταγωνιστικός. Το ξέσπασμα του αντικαπιταλιστικού κινήματος στο Σιάτλ το '99 έφερε φεμινιστικές οργανώσεις και χιλιάδες γυναίκες να διαδηλώνουν μαζί με οικολόγους, λιμενεργάτες και νεολαίους, δείχνοντας και πάλι τον κοινό τους εχθρό, το ίδιο το σύστημα. Η συμμετοχή των γυναικών στις μεγάλες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις της Γένοβα, της Φλωρεντίας, της Βομβάης είναι τεράστια. Οι συζητήσεις στα Φόρουμ κατακλύζονται από γυναίκες που θέλουν να μάθουν για όλα τα ζητήματα και να παλέψουν ενάντια στο σύστημα.

Το δυνάμωμα του νέου αντιπολεμικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος που ξανά μετά από 30 χρόνια βάζει στην ημερήσια διάταξη την ανατροπή του συστήματος μπορεί να γίνει η εγγύηση για αυτή την προοπτική.

Μυριάνθη Λοΐζου

Μετανάστριες και βιασμοί

«Συνταράχθηκε» ολόκληρη η Ε/κ κοινωνία από τον βιασμό μιας νεαρής από την Μολδαβία από λοχία της αστυνομίας, ενώ ήταν κρατούμενη για ένα μήνα στον κεντρικό αστυνομικό σταθμό της Λεμεσού για να απλαθεί. Κανάλια και εφημερίδες παρουσίασαν το γεγονός τονίζοντας ότι 'προσβάλλει την Κυπριακή Δημοκρατία μπροστά στα μάτια της Ε.Ε. δύο μόνο μήνες πριν την ένταξη σε αυτή'.

Η υπόθεση αυτή δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου, ακόμα μια περίπτωση των όσων υφίστανται εκατοντάδες κοπέλες που έρχονται στην Κυπριακή Δημοκρατία από τις φτωχές χώρες τους για να επιβιώσουν. Η κοπέλα αυτή, όπως και εκατοντάδες άλλες αρχικά εργαζόταν σαν εργάτρια αλλά στην συνέχεια εργοδοτήθηκε σε νυχτερινό κέντρο.

Τα τελευταία χρόνια, πολλές κοπέλες από χώρες της Αν. Ευρώπης και της Ασίας έρχονται στην Κύπρο για να εργαστούν με σκοπό μια καλύτερη ζωή. Το όνειρο αυτό όμως δεν γίνεται ποτέ πραγματικότητα. Τυγχάνουν της πιο αισχρής εκμετάλλευσης, κακοποιούνται, βιάζονται και αν καταγγείλουν τι τους συμβαίνει απελαύνονται με συνοπτικές διαδικασίες.

Η ρατσιστική αντίληψη που καλλιεργείται από τα ΜΜΕ μέσα στην κοινωνία θεωρεί τις κοπέλες αυτές «πουτάνες», που προκαλούν και διαλύουν την «αγία» ελληνοχριστιανική οικογένεια παρασύροντας υποτίθεται αξιοπρεπείς οικογενειάρχες, επομένως, λοιπόν δεν πρέπει να τους αναγνωρίζεται κανένα δικαίωμα και αξιοπρέπεια.

Σε μια χώρα που θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους σταθμούς εκπόρνευσης και προώθησης γυναικών σε άλλες χώρες, οι κοπέλες αυτές γίνονται έρμαιο εκμετάλλευσης και καταπίεσης με τις ευλογίες του κράτους. Τη στιγμή που ολόκληρη η πολιτική ηγεσία ξεσκίζεται για αναφαίρετα ανθρώπινα δικαιώματα και για Ε.Ε όπου τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται, τα δικαιώματα και η αξιοπρέπεια όποιου είναι φτωχός δεν τυγχάνουν καμίας προστασίας.

Σε μια κοινωνία που το σεξ και το γυναικείο σώμα πωλείται και αγοράζεται μέσα σε νυχτερινά κέντρα στα οποία σπρώχνονται οι κοπέλες αυτές στην πορνεία, με την ανοχή της πολιτείας και του κράτους, οι κοπέλες αυτές γίνονται εύκολη λεία όχι μόνο των αφεντικών αλλά και στα χέρια της αστυνομίας. Τρομοκρατούνται ,εκβιάζονται, καταπατούνται τα δικαιώματά τους, εξευτελίζονται, κακοποιούνται και βιάζονται.

Η ανάπτυξη ενός κινήματος με εργάτες, εργάτριες, άνδρες και γυναίκες, που θα αγωνίζονται μαζί εναντίον των διακρίσεων και την βία του κράτους και των μηχανισμών του θα δώσει την απάντηση στην εκμετάλλευση των φτωχών ξένων, ανδρών ή γυναικών. Οι ντόπιοι και ξένοι εργάτες, άνδρες και γυναίκες δεν είναι τίποτε άλλο παρά αδέλφια μας μέσα σε ένα σύστημα που συνθλίβει και σκοτώνει τα όνειρα μας, αλλά και σύντροφοι στους αγώνες για το κτίσιμο μιας καλύτερης κοινωνίας.

Μαρία Χριστοφόρου

εργατικη δημοκρατια

ΙΣΠΑΝΙΑ

Με συνθήματα "όχι πόλεμο, όχι πόλεμο" υποδέχτηκε τα ξημερώματα της Δευτέρας ο κόσμος τον Χοσέ Λουίς Ροντρίγκες Θαπατέρο, τον ηγέτη του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Ισπανίας. Λίγες ώρες νωρίτερα το δεξιό Λαϊκό Κόμμα του απερχόμενου πρωθυπουργού Χοσέ Μαρία Αθνάρ είχε κυριολεκτικά συντριβεί στις εκλογές.

"Ο πόλεμος δικός σας οι νεκροί δικοί μας" γράφει το πανώ

Το κίνημα γκρέμισε τους πολεμοκάπηλους

Ο Αθνάρ ήταν ένας από τους δυο Ευρωπαίους ηγέτες που είχαν συναντηθεί πριν από ένα χρόνο στις Αζόρες με τον Μπους και τον Μπλερ για να προετοιμάσουν, όλοι μαζί, την επίθεση στο Ιράκ.

Παρόλα αυτά το Λαϊκό Κόμμα ήταν, σύμφωνα με τους αναλυτές και τους ειδικούς εκλογολόγους μέχρι πριν από λίγες μέρες το "φαβορί" των εκλογών. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα, αν και αντίθετο τυπικά στον πόλεμο, είχε επιλέξει πρακτικά να μην ανοίξει το ζήτημα στην προεκλογική του εκστρατεία.

Η βομβιστική επίθεση με τους 200 νεκρούς στη Μαδρίτη, δύο μέρες πριν τις εκλογές έφερε κυριολεκτικά τα πάνω-κάτω. Το Λαϊκό Κόμμα προσπάθησε να ρίξει τις ευθύνες στην ΕΤΑ, την αυτονομιστική οργάνωση των Βάσκων εθνικιστών και να εκμεταλλευτεί έτσι τον πόνο και τον θρήνο στις κάλπες.

Το απόγευμα του Σαββάτου, όμως, την ίδια ώρα που τα δελτία ειδήσεων άρχισαν να παραδέχονται ότι η ΕΤΑ δεν είχε καμιά σχέση με τις βόμβες, χιλιάδες διαδηλωτές άρχισαν να κατακλύζουν τους δρόμους απλώνοντας έτσι σε κάθε γωνιά της χώρας το μήνυμα ότι ο Αθνάρ και ο Ραχόι, ο διάδοχός του, είχαν προσπαθήσει να τους εξαπατήσουν.

Στη Μαδρίτη οι διαδηλωτές έμειναν στους δρόμους όλο το βράδυ. Η κυβέρνηση, τρομοκρατημένη, δεν τόλμησε να τους εμποδίσει. Στην Βαρκελώνη η κατάσταση θύμιζε λαϊκή εξέγερση εκείνο το βράδυ. Ο κόσμος αισθανόταν εξαπατημένος. Οι βόμβες είχαν φέρει ξαφνικά το ζήτημα του πολέμου στο προσκήνιο. Ακόμα και στις διαδηλώσεις της Παρασκευής, που είχαν οργανωθεί από το κράτος, ακούγονταν τα συνθήματα "όχι στον πόλεμο".

Το Σάββατο τα συνθήματα είχαν "αγριέψει": "Πληρώνουμε σε αίμα την συμμαχία με τον Μπους και τον Μπλερ στον πόλεμο".

Λίγες ώρες αργότερα ο κόσμος σε ολόκληρη την Ισπανία έτρεξε στις κάλπες με ένα και μοναδικό στόχο: να διώξει τους πολεμοκάπηλους ψεύτες από την εξουσία. Η συμμετοχή αυξήθηκε περίπου 8% στις εκλογές της Κυριακής.

Η αποχή είναι κατά κανόνα πολύ μεγάλη στην Ισπανία και συνήθως είναι ο αριστερός κόσμος αυτός που απέχει. Ο κόσμος παίρνει πολύ στα σοβαρά τη δημοκρατία στην Ισπανία και για αυτό πολλοί αρνούνται να ψηφίσουν για κάποιους που δεν τους αντιπροσωπεύουν. Αυτή τη φορά χιλιάδες νέοι πήγαν στις κάλπες για να μαυρίσουν το Λαϊκό Κόμμα του Αθνάρ.

Η διαδήλωση της Μαδρίτης

Ο Πάμπλο Φερναντέζ Αλεμανί περιγράφει τη διαδήλωση στη Μαδρίτη: «Στην αρχή, στις 6 το απόγευμα του Σαββάτου, είμαστε καμιά εκατοστή όλοι και όλοι. Η κινητοποίηση είχε "οργανωθεί" μέσα σε λίγα λεπτά, από στόμα σε στόμα, με τηλέφωνα και μηνύματα από κινητά τηλέφωνα και υπολογιστές. Η αστυνομία προσπάθησε να μας διαλύσει. Οι αστυνομικοί άρχισαν να μας ζητάνε ταυτότητες. Αλλά μέσα σε λίγα λεπτά είχαμε φτάσει τους 500 και η αστυνομία αναγκάστηκε να αλλάξει ταχτική.

Μας είπαν ότι η διαδήλωση ήταν παράνομη γιατί ήταν η "ημέρα περισυλλογής", η παραμονή των εκλογών -και όπως είναι γνωστό είναι παράνομο να κάνεις πολιτική την "ημέρα της περισυλλογής". Τους ρωτήσαμε αν όλα όσα είχε πει ο υπουργός Εσωτερικών λίγες ώρες νωρίτερα δεν "ήταν πολιτική". Στο μεταξύ 10.000 -ίσως και περισσότεροι- είχαν φτάσει στον τόπο της συγκέντρωσης και είχαν ενωθεί μαζί μας. Η αστυνομία προσπάθησε να μας μπλοκάρει, αλλά ήμαστε πια πάρα πολύ για να τολμήσει να μας χτυπήσει.

Ο κόσμος φώναζε "οι νεκροί δικοί μας, ο πόλεμος δικός σας", "αυτό είναι το τίμημα του πετρελαίου", "αυτοί που βρίσκονται στα κυβερνητικά παλάτια δεν ζούνε στις φτωχογειτονιές", "οι βόμβες που πέφτουν στο Ιράκ σκάνε στη Μαδρίτη", "ακόμα λέμε, όχι στον πόλεμο", "όχι στην εκμετάλλευση των νεκρών" και "έξω".

Ο κόσμος άρχισε να χτυπάει κατσαρόλες και τηγάνια. Η συντριπτική πλειοψηφία των διαδηλωτών που δεν είχαν κατσαρόλες και τηγάνια μαζί τους, κουδούνιζαν απλά τα κλειδιά τους. Πολλοί άρχισαν να μοιράζουν χειρόγραφες προκηρύξεις που έγραφαν: "Διαδήλωση τα μεσάνυχτα, στην πλατεία Πουέρτα ντε Σολ. Αντιγράψτε το και μοιράστε το παραπέρα".

Μέσα σε μια ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα χιλιάδες άνθρωποι άρχισαν να βαδίζουν προς την πλατεία στις 11:30 το βράδυ. Πολλοί άνθρωποι περίμεναν ήδη εκεί. Ήμαστε πολύ περισσότεροι από όταν ξεκινήσαμε, ίσως 15.000. Ο κόσμος φώναζε "Δεν είμαστε όλοι εδώ, 200 άνθρωποι λείπουν" -αναφερόμενοι στους νεκρούς της Πέμπτης. Η Πουέρτα ντε Σολ, το ιστορικό κέντρο της Μαδρίτης, ήταν γεμάτη από κόσμο. Κρατήσαμε πολλές φορές μερικά λεπτά σιγή για τα θύματα -για να συνεχίσουμε ξανά την πορεία μας προς τον σταθμό της Ατόχα, εκεί όπου έσκασαν οι βόμβες.

Εκείνη την ώρα -στη 1 τα ξημερώματα της Κυριακής- όλοι ήξεραν πια ότι η Αλ Κάιντα είχε αναλάβει την ευθύνη για τις εκρήξεις. Η Μαδρίτη παράλυσε από τη διαδήλωση. Ο κόσμος μας χαιρετούσε από τα μπαλκόνια, χτυπώντας τηγάνια και κατσαρόλες. Ολοι ξεχείλιζαν από ζωντάνια και δεν σταματούσαν να φωνάζουν συνθήματα ενάντια στον Αθνάρ και την κυβέρνηση.

Από τον σταθμό της Ατόχα πήγαμε στη Βουλή των Αντιπροσώπων, που είχε οχυρωθεί με βαν της αστυνομίας και σειρές αστυνομικών των ειδικών δυνάμεων. Επιστρέψαμε στην Ατόχα και διαλυθήκαμε στις 4 το πρωί.

Το κυβερνητικό κόμμα είπε ότι η διαδήλωση ήταν παράνομη και θα υπάρξουν νομικές συνέπειες για αυτήν. Ο πόλεμος του στο Ιράκ ήταν σίγουρα παράνομος.

Τώρα μπορούμε να πούμε: "Αντιπολεμικό Κίνημα - Λαϊκό Κόμμα 1 - 0».

Διαδηλώσεις παντού

Παρόμοιες διαδηλώσεις έγιναν σε όλες τις πόλεις τις Ισπανίας. Στη Βαρκελώνη διαδήλωναν το Σάββατο, παραμονή των εκλογών μέχρι τα χαράματα της Κυριακής περισσότεροι απο 7.000 άνθρωποι. Μαζεύτηκαν αυθόρμητα, βάδισαν στην Ραμπλάς και μπλόκαραν τον κεντρικό δρόμο που διασχίζει την Βαρκελώνη.

"Αυτή τη φωτογραφία την πληρώσαμε με 200 νεκρούς" γράφει το πλακάτ που κρατά η διαδηλώτρια

Στο Μπιλμπάο, στην καρδιά της χώρας των Βάσκων η διαδηλώση ήταν πολύ μεγάλη. Υπήρχε μια αίσθηση πραγματικής οργής. Το Σάββατο όμως έγιναν περισσότερες πορείες. Αυτή τη φορά, οι διαδηλωτές είχαν βασκικές σημαίες μαζί τους, στολισμένες με μαύρες ταινίες -στην μνήμη των νεκρών της Μαδρίτης.

Το απόγευμα του Σαββάτου, η αστυνομία πυροβόλησε και σκότωσε έναν άνδρα. Ο εξηντάχρονος Ανγκέλ Μπεράκο αρνήθηκε να κρεμάσει ένα σύμβολο πένθους πάνω από τον φούρνο του. Πυροβολήθηκε με τέσσερις σφαίρες. Ο νεκρός είχε δυο γιους στη φυλακή, καταδικασμένους γιατί υποστήριζαν την ανεξαρτησία της χώρας των Βάσκων. Η αστυνομία, αφού τον σκότωσε, συνέλαβε τον τρίτο του γιο.

Η πόλη ολόκληρη μεταμορφώθηκε. Ο κόσμος χτυπούσε παντού κατσαρόλες και τηγάνια, ενώ χιλιάδες νέοι άνθρωποι έκαναν πορεία φωνάζοντας "ασεσίνος-ασεσίνος", δολοφόνοι-δολοφόνοι, στην αστυνομία, κρατώντας στα χέρια αυτοσχέδια πλακάτ.

Η διάθεση είχε μετατραπεί από θλίψη και εξαγρίωση σε θυμό, με τον κόσμο να λέει ότι δεν θέλει να ανήκει πια στην Ισπανία, σε μια χώρα που τον θεωρεί ένοχο για κάθε δεινό που τη χτυπάει.

Ανατροπή

Η κυβέρνηση Αθνάρ έριξε από την πρώτη στιγμή την ευθύνη στην ΕΤΑ προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει τις τρομοκρατικές επιθέσεις για να μεταστρέψει τα αισθήματα του κόσμου, όπως έκανε η κυβέρνηση Μπους μετά τις 11 Σεπτέμβρη, να παγιώσει την δεξιά κυριαρχία πάνω στην ισπανική πολιτική ζωη με έναν αποφασιστικό, νέο τρόπο, φρενάροντας και τσακίζοντας το ρυθμό του μεγαλύτερου κύματος λαϊκών διαμαρτυριών που έχει εμφανιστεί στην Ισπανία από την εποχή της Μεταπολίτευσης.

Αυτή η προσπάθεια τελικά έγινε μπούμερανγκ και οδήγησε σε μια από τις μεγαλύτερες ανατροπές των τελευταίων χρόνων. Ηταν μια εξέλιξη που χαροποίησε εκατομμύρια ακτιβιστές που κινητοποιήθηκαν σε ολόκληρο το κόσμο ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ και που σίγουρα έκανε τους Μπούς και Μπλέρ να χάσουν τον ύπνο τους.